φαίστειον τῆς Νεαπόλεως μὲ τὸ *Ἄϊ-Λάϊφ τῆς Νεαπόλεως, Πρίγκιπα τῶν Ἀθηνῶν, Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν* καὶ *Ὑψιπέτην Ἀετόν* — τὸ **Κουνοῦπι** μὲ τὸν *Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου, Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς, Ξανθὸν Βοσκόν, Ἔνδοξον Μεσολόγγιον* καὶ *Θερινὴν Βροχήν* — ἡ *Πολύχρωμος Χρυσαλλὶς* μὲ τὸ *Λουλοῦδι της Καρδιᾶς, Κυρίαν Τρομάραν, Ἄνθος Ἐλπίδος, Σερπαντὲν* καὶ *Γιαμτσιμτσῖκον* — τὸ *Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον* μὲ τὴν *Πικραμένην Καρδούλαν, Χαρούμενην Καρδούλαν, Πάλλουσαν Καρδίαν* καὶ *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* — ἡ *Κελαϊδίστρα* μὲ τὸν *Χωλὸν Διάβολον, Γιαμτσιμτσῖκον, Νυκτολόρακα* καὶ *Ἔνδοξον Μεσολόγγιον* — ὁ *Ἄγγελος Χαρᾶς* μὲ τὸν *Ἱππότην τοῦ Μεσαίωνος, Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου, Βροντὴν τοῦ Διὸς* καὶ *Πνοὴν τῶν Ἀγγέλων* — ὁ *Ἀετὸς τῆς Ἐρήμου* μὲ τὸν *Περιπλανώμενον Ἰουδαῖον, Ἄϊ-Λάϊφ τοῦ Πειραιῶς* καὶ *Ἡφαίστειον τῆς Νεαπόλεως* — ὁ *Ἐξόριστος Ἕλλην* μὲ τὴν *Σπίθαν-Τίναν* καὶ *Πνεῦμα τῆς Ἀντιλογίας* — ὁ *Ἱππότης τοῦ Μεσαίωνος* μὲ τὸν *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος, Μόνωσιν* καὶ *Ἑλληνοπούλαν* — ὁ *Λάτρης τῆς Δήμητρος* μὲ τὸν *Μενελίκ, Φιλελεύθερον Κρῆτα, Ἀρσακειάδα Λαρίσσης, Κρητικὸν Λεμόνι* καὶ *Ἀμαρυλλίδα.*

Τῶν καθυστερούντων τετράδια δὲν δημοσιεύονται νέαι προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μικρῶν Μυστικῶν, ἂν δὲν ἀνταποδώσουν πρῶτα *διὰ τοῦ Γραφείου μας* τὰ ὀφειλόμενα

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της : *Ἰδεῶδες Κουκλάκι* (εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχὰς καὶ διὰ τὰς ἐνεργείας· ὡραῖον τὸ Π. Πνεῦμα) *Ἁγνὸ Περιστεράκι* (ναί, γράφεις ἁπλουστάτην γλῶσσαν καὶ πολὺ μοῦ ἀρέσει· δὲν εἶσαι οὔτε Πιρουσώη οὔτε Ἀβὰν-Ντερνιέρ· ὄχι μόνον ἡ γλῶσσα, ἀλλὰ καὶ ἡ οὐσία τῶν γραφομένων σου μοῦ ἀρέσει· ἐννοεῖς πολλὰ πράγματα κ' ἔχεις ἀνάπτυξιν σπανίαν διὰ τὴν ἡλικίαν σου·) *Τσιγγαρέλλαν* (δέν μου ἔγραφες, διότι ἐνόμιζες ὅτι θὰ με βαρύνῃς ; καὶ πότε μ' ἐβάρυναν αἱ ἐπιστολαί σου ;) *Μικρὸν Μπὶκ* (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές·) *Τύλλον Ὀστίλλιον* (ὁ Ἀνανίας σ' εὐχαριστεῖ διὰ τὴν καλὴν συμβουλήν·) *Σπεῦδε Βραδέως* (περίεργον ! κ' ἐγὼ δὲν εἰμπορῶ νὰ ἐννοήσω πῶς συνέβη αὐτό· ἀλλ' ἀφοῦ ἐπιθυμοῦσες νἀνταλλάξῃς καὶ μ' ἐκείνους, δὲν πειράζει· ἔχω πάρα πολὺν καιρὸν νὰ λάβω ἐπιστολὴν ἀπὸ τὸν *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος* καὶ δὲν γνωρίζω τί γίνεται·) *Ἔρημον Σαχάραν* (τεμπέλης καὶ σὺ ἔ ; καλά ! ἡσύχασε ὅμως, διότι ἔλαβα τὰ μέτρα μου νὰ μὴν ἀδικηθῇ κανείς·) *Κορυθαίολον Ἕκτορα* (ἐλήφθη· ναί, οἱοσδήποτε Ἔπαινος, εἴτε πρῶτος, εἴτε δεύτερος, εἴτε τρίτος, εἰς τὸ Ἀθρόον λογαριάζεται ὡς ¹/₁₆·) *Ξανθὸν Βοσκὸν* (πολὺ ἀξιέπαινος ὁ κ. Γυμνασιάρχης σας, ὁ ὁποῖος σᾶς κάμνει τόσας ἐκδρομάς·) *Τζιριτζάντζουλαν* (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· μὴ φοβᾶσαι καὶ δὲν λέγω τίποτε πλέον·) *Ἀταβύριον Ρόδου* ([ΕΕ] μὲ τὴν ἀνάλυσίν σου, μοῦ ἔδωσες πλήρη ἰδέαν τοῦ ὡραίου καὶ «συγκινητικοῦ ποιήματος· καὶ δὲν τὸ ἤξευρα· περιέχεται εἰς τὸν τόμον ὁ ὁποῖος ἐπιγράφεται «Les humbles» ;) *Καρδιογνώστην* (ἔστειλα·) *Σβυσμένο Ἀστέρι* (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές·) *Χειμωνιάτικον Ἥλιον* (καὶ ἡ Κικὴ σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὰ γραμματόσημα· ὄχι, δὲν ἔχει κανὲν τοῦ Λουξεμβούργου·) *Δάκρυ τῆς Δυστυχίας* (ποῦ νὰ ὑποθέσω ὅτι τὸ εἶχες κρυφὸν ἀπὸ τὸν *ἀνάδοχόν* σου, ἀφοῦ δι' ἐκείνου μοῦ τὸ ἔστειλες ! εἶδα ὅτι ἦτο ἐσφραγισμένον, ἀλλ' ἐνόμισα ὅτι τὸ ἐσφράγισεν ἐκεῖνος· τὸ λάθος δὲν εἶνε ἰδικόν μου·) *Λέοντα τῆς Χαιρωνείας* (αὐτὸς ποῦ ἀναφέρεις δὲν ἔχει σχέσιν μὲ τὸ *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς*· αἱ Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις ὁλωσδιόλου περιτταί· πῶς φαίνεται ὅτι δὲν ἐδιάβασες τὸν Ὁδηγόν μας ! . .) *Γάτον τῆς Ἀνατολῆς* (ὁ ὁποῖος κάμνει συμπόσιον εἰς τὴν μεγαλητέραν ἀποθήκην σιτηρῶν — καὶ ποντικῶν — ἐν Ἀνατολῇ, καὶ προσκαλεῖ διαφόρους φίλους μου, πρὸς τοὺς ὁποίους διεβίβασα τὰς προσκλήσεις· φαντάζομαι τί γέλια θὰ γίνουν !) *Πάλλουσαν Καρδίαν* (τί εἰμπορῶ νὰ κάμω ; πρέπει νὰ περιμένῃς ἀκόμη· ἐγὼ πάντοτε εἰδοποιῶ τοὺς καθυστεροῦντας, καὶ ὅταν ἀργοῦν, παύω νά τους δημοσιεύω προτάσεις· τί ἄλλο εἰμπορῶ ;) *Κόκκινο Αὐγὸ* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν, τὴν γεμάτην ἀπὸ πατριωτισμὸν ἐπιστολήν· λυποῦμαι ποῦ δὲν μοῦ ἐπιτρέπει ὁ χῶρος νά την δημοσιεύσω, διὰ νά την διαβάσουν καὶ οἱ φίλοι μου· θά μου ξαναγράψῃς βέβαια·) *Φέρε-Δόσε, Καρυάτιδα* (εὐχαριστῶ πολύ, παλαιά μου καὶ πιστὴ φίλη·) *Ροδίαν Κυνηγέτιδα* (ὄχι !) *Λέοντα τῶν Ἰνδιῶν* (ἔστειλα· ἡ Ἄσκησις συμπίπτει μὲ ἄλλην τυχαίως·) *Ἑλληνικὴν Νῆσον* (σοῦ ἔστειλα τὸν τόμον τοῦ 1895, ποῦ ἀπὸ τὴν χαράν σου, τὸν ἔβλεπες κάθε βράδυ στὸν ὕπνο σου·) *Ξανθομαλλοῦσαν* (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές·) *Μεγιστέα* (ἦτο δυνατὸν νἀπαντήσω χωρὶς νἀναφέρω τὸ ψευδώνυμον ; δὲν θὰ ἐννοοῦσες τίποτε !) *Μικρὸν Καλλιτέχνην* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά· ὡραία ἡ ἐπιστολή σου·) *Σπουδαῖον Ἄνθρωπον* (προσεχῶς) *Μαλλιαρὸν* («διάπλασις» εἶνε τὸ ἀφῃρημένον τοῦ διαπλάττω, ποῦ σημαίνει πλάθω καλά, μορφόνω, σχηματίζω . . . ἀλλὰ τί τα θέλεις αὐτά ! Διάπλασις εἶνε τὸ ὄνομά μου· ἔτσι μ' ἔβγαλεν ὁ νουνός μου, ὅπως ἐσένα σ' ἔβγαλε Μάρκο· κρῖμα ὅμως ποῦ δέν μου ἔγραψες διήγημα) *Μῖ Πῖ Πῖ* (εὐγενὴς ἡ πρότασίς σου, ἀλλ' ἔχω ἀποφασίση νὰ μὴν κάμνω πλέον τοιαύτας προτάσεις·) *Ἰδανικὴν Γλυκύτητα* (ὁ Κανονισμός μας αὐτὸ λέγει : θεωροῦνται ὡς καθυστεροῦντες οἱ λαμβάνοντες τετράδιον διὰ τοῦ Γραφείου μας καὶ ἀποδίδοντες *ἀπ' εὐθείας*·) *Αὐτόνομον* (ὁ ὁποῖος μοῦ ἔστειλε γραμματόσημα ἀξίας λεπτῶν 85, διὰ τὸ Ταμεῖον πρὸς ἐγγραφὴν ἀπόρων· εὖγέ του·) *Διάβολον Ἑσπερινὸν* (τὸ Π. Πνεῦμα θὰ δημοσιευθῇ, ἀλλ' ἡ πληροφορία . . .) *Εὐτυχῆ Θνητὴν* (βεβαίως ἐγὼ δὲν τα ἔστειλα· ἔτσι σοῦ τἄνοιξαν ἀπὸ περιέργειαν·) *Κλέαρχον* (διεβίβασα τὴν συνταγήν σου·) *Κερδῷον Ἑρμῆν* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· ἀφοῦ εἶνε διδάσκαλός σου, δὲν τον ἐρωτᾷς ἀπευθείας ;) *Ἀρσακειάδα Λαρίσσης* (ἔστειλα·) *Σπῖνον* (τὰς λαμβάνω τακτικά· περιμένω·) *Κεφαλόβρυσον* κλ. κλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 17 *Μαΐου* θἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 30 Ἰουνίου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

261. Συλλαβόγριφος.

Μάγος δὲν εἶσαι, καὶ ὅμως τρία
Τοῦ ἀλφαβήτου λαβὼν στοιχεῖα,
Ἐκ τῆς θαλάσσης θὰ μἀνελκύσῃς,
Καὶ ἴσως ἴσως . . . μὲ τηγανίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλοπάτριδος Ἰάδος

262. Μεταγραμματισμός.

Τὴν μελῳδίαν ποῦ ἔχυνε πρῶτα
Ἂν βγάλῃς ὄμικρον καὶ βάλῃς ἰῶτα,
Ἀμέσως, λῦτά μου, θἀπωλέσῃς
Καὶ ἀρχαίαν πόλιν θἀποτελέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐβοϊκοῦ Ὁρίζοντος.

263. Ἀναγραμματισμός.

Εἶμαι ζῷόν τι κοινόν,
Ἂν ὡς ἔχω μὲ ἀφίσῃς·
Ἔντομον δὲ ὀχληρόν,
Ἂν με ἀναγραμματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνεψιοῦ τοῦ Βασιλέως.

264 Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον τὰ ἔχει ἡ Πρωσσία.
Τὸ δεύτερόν μου εὔκολη κοινὴ ἀντωνυμία.
Τὸ τρίτον μου κάποια θεά, ποῦ ἦτο θαλασσία.
Τὸ τέταρτόν μου ζήτησε εἰς τὴ Ζῳολογία.
Τὸ πέμπτον νόστιμος καρπός, πολὺ κοινὸς συνάμα.
Μόνο του χρηματίζεται τὸ ἕκτον μου — τί θάμμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀθώας Καρδίας.

265. Ἐπιγραφή.

Ρ Σ Ο
Λ Μ Β Ι Μ Σ Α
Μ Ο Υ Ν Ο Ι Ο Γ Ο
Σ Ο Ξ Τ Ν Β Ε
Σ Ο Ο

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κυκλαμιᾶς.

266—267. Φράσεις ἐκ μεταμορφώσεων.

1. — ΔΙΑ μὲ *δέκα* μεταμορφώσεις,
Λύτα μου, κάμε νὰ γίνῃ ΠΛΑΣΙΣ.
2. — ΤΩΝ δὲ μὲ *πέντε* ἂν κατορθώσῃς
Νὰ γίνῃ ΠΑΙΔΩΝ, — ἰδοὺ καὶ φράσις.

Ἐστάλ. ὑπὸ τοῦ Κενταύρου.

268—272. Μαγικὴ Συλλαβή.

Ἀφαιροῦντες ἐξ ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων ἓν οἱονδήποτε γράμμα, καὶ προθέτοντες μίαν συλλαβήν, πάντοτε τὴν αὐτήν, σχηματίσατε ἄλλας τόσας λέξεις :

Ὄβις, Ἶρις, τηρῶ, ἕλος, ῥῆμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐρήμου Ὀρφανοῦ.

273. Διπλῆ Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.

Αἱ πρῶται συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν χώραν τῆς Μ. Ἀσίας, αἱ δὲ δεύτεραι μίαν τῶν Πλειάδων.

1, Ἀργοναύτης. 2, Κοσμητικὸν ἥρωος. 3, Μήτηρ δυστυχής. 4, Ρῆμα κοινόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὡραίας Χαλκίδος.

274. Φωνηεντόλιπον.

δς - ★ - δλς - λθρς

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργίου Ν. Τσιπίκλη.

275. Γρῖφος.

ῶ, ρ ρ ρ / ρ ρ ρ / ρ ρ ρ ρ ρ / ρ / ρ / ρ - ναί ; petit, non !

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δρυὸς τοῦ Παρνασσοῦ.

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 11.

137. Πηδάλιον (πηδᾷ, λεῖον.) — 138. Ἀθλητὴς-ἀλήτης. — 139. Λάμια-Λαμία.

140. ΛΑΜΑ (ΑΜΑΛία . . .)
ΑΛΑΣ (ΣΑΛΑμίς . . .)
ΜΑΤΙ (καὶ ΤΑ Μῆλα .)
ΑΣΙΑ (ΚΑΙΣΑρ . . .)

141. ΙΣΤΟΡΙΑ
Σ Ε Υ Ν
ΤΕΣΣΑΡΑ
Ο Σ Κ Π
ΡΥΑΚΙΟΝ
Ι Ρ Ο Ο
ΑΝΑΠΝΟΗ

142—143. 1. *Πένης*, μένης, μέσης, δέσης, δώσης, δύσις, λύσις, λοῦσις, Λούσιος, *πλούσιος*. 2, *Γαλήνη*, γαλῆν, καλήν, καλόν, καλός, ἀλός, ἄλλος, *σάλος*. — 144—146. 1, Ἤπειρος-ἤπειρος. 2, Δῆλος-δῆλος. 3. Μῆλον (πρόβατον)— 147. ΑΚΑΡΙ - ΣΑΡΩΝ - ΑΙΤΝΑ (ἈΣΑφής, ΚΑΙτίγνη, ΑΡΤαξέρξης, ΡΩΝνυμι, ἼΝΑχος.) — 148 Μωραίνει Κύριος, ὃν βούλεται ἀπολέσαι. — 149 Μὴ πᾶσι πίστευε ;

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1903.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 10ος **Ἐν Ἀθήναις, 31 Μαΐου 1903** **Ἔτος 25ον — Ἀριθ. 22**

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'. (Συνέχεια)

Εἶχεν ἀγοράση ἕνα χάρτην, καὶ μαζὶ μὲ τὴν Διονυσίαν, παρηκολούθει εἰς αὐτὸν τὸ ταξεῖδι τοῦ Ζ ὰ ν - Μ π ὰ ρ τ καὶ ἐσημείωνε τὰ μέρη, τὰ ὁποῖα ἐπεσκέπτετο ὁ υἱός της.

Κάθε βράδυ ἐταξείδευαν οὕτω μαζί του, καὶ τὰ γράμματά του ἔφερναν διὰ μίαν ὁλόκληρην ἑβδομάδα τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐθυμίαν εἰς τὸ πτωχικὸ σπίτι.

Μίαν ἡμέραν, ὅταν ἐπῆγε ἡ Μαρούσα νὰ ἰδῇ τὰς φίλας της, τὰς εὑρῆκε καταλυπημένας· ἡ Μαριάννα εἶχε πέση ἄρρωστη στὸ κρεββάτι. Αἱ γειτόνισσαι ἔλεγαν, κρυφὰ καὶ σιγά, πῶς εἶχε τυφοειδῆ πυρετόν. Ἦτο τότε ἐπιδημία ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀσθένειαν εἰς ὅλα τὰ χωριὰ τῆς ἀκροθαλασσιᾶς. Ἡ Διονυσία ἔλεγε κι' αὐτὴ πῶς τῆς ἐπονοῦσε τὸ κεφάλι καὶ μόλις καὶ μετὰ βίας ἠμποροῦσε νὰ κινηθῇ ἀπὸ τὴν θέσιν της.

Τόσο δύσκολα κερδίζουν τὰ χρήματα οἱ πτωχοὶ ἄνθρωποι, ὥστε συλλογίζονται πολὺ πρὶν ἀποφασίσουν νὰ φωνάξουν τὸν ἰατρόν. Ἐκτὸς τούτου, ὁ ἰατρὸς ποῦ ἔμενε πλησιέστερα, εὑρίσκετο εἰς τὸ Λεζαρδριέ, δηλαδὴ τρεῖς λεύγας μακρυὰ ἐπάνω-κάτω.

Ἐπὶ τέλους, ἕνας ἀγρονόμος ποῦ ἐπήγαινε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἀνέλαβε νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ.

Μὲ τὸ πρῶτον βλέμμα, ὁ ἰατρὸς ἀνεγνώρισε τὴν φοβερὰν ἀσθένειαν.

— Μήπως εἶνε κίνδυνος, κύριε Τρανώ ; ἠρώτησε σιγανὰ ἡ Μαρούσα.

— Ὄχι ἀκόμα, παιδί μου, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ φανερωθῇ καὶ ὁ κίνδυνος. Εἶνε λοιπὸν ἀπαραίτητον νά τας περιποιῆσθε ἄγρυπνα καὶ μὲ μεγάλην προσοχὴν καὶ τὰς δύο.

Ἔγραψε μία δύο συνταγὰς καὶ ἔφυγε.

Ἀλλὰ τί νὰ τὰς κάμουν τὰς συνταγὸς τοῦ ἰατροῦ ; Ἔπρεπε νὰ τὰς ὑπάγουν εἰς τὸν φαρμακοποιὸν τοῦ Λεζαρδριὲ ἢ τοῦ Τριγκέ, ἔπρεπε νὰ ἔχουν καὶ χρήματα διὰ νὰ πληρώσουν τὰ ἰατρικά.

Ἡ Μαρούσα ἐκατάφερε τὸν γραμματοκομιστὴν νὰ κάμνῃ αὐτὸς τὰς παραγγελίας εἰς τὸ γειτονικὸ χωριό. Κατόπιν, ἀφοῦ ἐμάζεψε τὰ ὀλίγα χρήματα τῶν οἰκονομιῶν της, ἐζήτησε ἄδειαν ἀπὸ τὸν ἀφεντικό της καὶ ἐπῆγε νὰ καθήσῃ δίπλα στὸ προσκέφαλο τῶν ἀρρώστων φιληνάδων της.

Ἡ Μαριάννα δὲν ἦτο πλέον εἰς τὰς αἰσθήσεις της. Ἡ Διονυσία ὡμιλοῦσεν ἀκατάπαυστα χωρὶς νὰ τὴν καταλαβαίνουν τί ἔλεγε. Ἡ μικρὴ Ροζαλία ἐπήγαινε κλαίουσα ἀπὸ τὸ ἕνα στὸ ἄλλο κρεββάτι καὶ ἔπειτα ἔτρεχε νὰ κρύψῃ τὸ δακρυσμένο προσωπάκι της στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Μαρούσας, ἡ ὁποία τὴν ἐπαρηγοροῦσε ὅσον ἠμποροῦσε. . .

«Ἐχρειάσθη νά της φέρουν τὸ γράμμα.» (Σελ. 162, στ. α'.)

Δύσκολο ἦτο τὸ ἔργον ποῦ ἀνέλαβε νὰ κάμνῃ ἡ Μαρούσα. Οἱ δύο ἄρρωστες εἶχαν ἀνάγκην ἀπὸ ἀδιακόπους περιποιήσεις. Ἔπρεπε νὰ μένῃ στὸ πόδι ὅλη νύκτα διὰ νὰ δίδῃ εἰς αὐτὰς ἰατρικὰ καὶ ζεστά, διότι τὰς ἔκαιε δίψα ἄσβυστη. Ἔπρεπεν ἐπίσης νὰ ἑτοιμάζῃ φαγητὸν διὰ τὴν Ροζαλίαν, νὰ τὴν βοηθῇ νὰ βγάζῃ ἔξω τὰ ζῷα καὶ νὰ τὰ ξανακλείῃ στὴ στάνη, νὰ ἀρμέγῃ τὴν ἀγελάδα καὶ τὴν κατσίκα, νὰ φέρνῃ νερὸ ἀπὸ τὴ βρύσι, νὰ πλένῃ τὰ ἀσπρόρρουχα, νὰ κάμνῃ τέλος πάντων τὸ κάθε τί στὸ σπίτι. Μιὰ σωστὴ γυναικάρα ἂν ἦτο ἐκεῖ, καὶ πάλιν δὲν θὰ ἐκατάφερνε νά τα βγάλῃ πέρα. Πῶς ἡ Μαρούσα, ἡ λεπτὴ καὶ ἀδύνατη Μαρούσα, τὸ κατώρθωνεν; Ἕνας Θεὸς τὸ ξεύρει. Τὸ γενναιόψυχο ἐκεῖνο κορίτσι ἐδούλευεν ἀδιάκοπα καὶ δὲν ἐκοιμᾶτο παρὰ δύο ἢ τρεῖς μόνον ὧρες τὴν ἡμέραν.

Ὁ διδάσκαλος καὶ ὁ ἐφημέριος ἤρχοντο συχνά, καὶ ἐκάθηντο κ' ἐπρόσεχαν τὰς δύο ἀσθενεῖς, ἐνῷ ἡ Μαρούσα ἦτον ἀλλοῦ ἀπασχολημένη. Ὁ ἐφημέριος ἔφερνε τακτικὰ κρασί, ἕνα κομμάτι κρέας, ἢ λίγα χρήματα, ἀλλὰ ἦτο πτωχὸς καὶ αὐτός, καὶ ἡ ἐνορία του δὲν ἦτο τέτοια ὥστε νά τον κάμῃ πλούσιον. Ὁ διδάσκαλος καὶ μερικὲς γειτόνισσες ἔφερναν θαλασσινά, πατάτες. Ἄλλως τε, ὁ ἰατρὸς εἶχε διατάξῃ νὰ μὴ μένουν πολλοὶ ἄν-

θρωποι εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου ὁ ἀέρας ἔπρεπε νὰ διατηρῆται ὅσον τὸ δυνατὸν καθαρώτερος.

Ὅπως λέγει ὁ κόσμος, ποτὲ μία συμφορὰ δὲν ἔρχεται μοναχή της. Ὁ ναύτης ποὺ ἐδούλευε τὴν βάρκαν τῆς οἰκογενείας Μοράνδου, ἐπλήρωσε καὶ αὐτὸς τὸν φόρον του εἰς τὴν ἐπιδημίαν τοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ.

Ἡ πτωχὴ οἰκογένεια ἔμεινεν ἀπὸ τότε ἐντελῶς χωρὶς κανένα πόρον ζωῆς.

Μίαν ἡμέραν, ὁ γραμματοκομιστὴς ἔφερεν ἕνα γράμμα διὰ τὴν κυρίαν Μαριάνναν Μοράνδου.

— Κάμνει ἕνα φράγκο καὶ σαράντα, εἶπε.

—Δὲν ἔχω τόσα πολλὰ χρήματα, ἀπήντησεν ἡ Μαρούσα, καὶ παρ' ὀλίγον νὰ τὴν πιάσουν τὰ κλάματα.

Ὁ ταχυδρόμος ἔκαμε μίαν χειρονομίαν, ἡ ὁποία ἐσήμαινε πῶς ἐλυπεῖτο πολύ, ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦσε νὰ δώσῃ τὸ γράμμα, καὶ τὸ ἐξανάβαλε στὸ κουτί του.

— Καλέ, τὸ παίρνετε πίσω;

— Βεβαιότατα! ἀφοῦ εἶνε ἀπλήρωτο.

Ἡ Μαρούσα ἐβγαλεν ἕνα βαθὺν ἀναστεναγμόν. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἐφάνη στὸ κατῶφλι ὁ ἐφημέριος.

— Τί τρέχει; ἠρώτησε βλέπων τὸ περίλυπον πρόσωπον τῆς Μαρούσας.

Τοῦ ἐξήγησαν τὰ τρέχοντα. Ἐπῆρε τότε ὁ ἐφημέριος τὸ γράμμα καὶ ἐπλήρωσε τὰ ταχυδρομικὰ τέλη.

— Ἡ Μαριάννα δὲν εἶνε εἰς κατάστασιν ν' ἀκούσῃ νά τῆς το διαβάσωμε, εἶπε κυττάζων τὴν ἄρρωστη.

— Ἂν εἶχε ἔμως τὸ γράμμα τίποτε σπουδαῖα πράγματα; παρετήρησεν ἡ Μαρούσα.

— Φαίνεται σὰν νὰ περιέχῃ ἕνα χαρτὶ ἄλλου σχήματος, εἶπε πάλιν ὁ ἐφημέριος, ὁ ὁποῖος ἐψηλαφοῦσε τὸ γράμμα. Ἴσως καμμίαν ἐπιταγήν . . .

Ἐκύτταξε τὸ γραμματόσημο καὶ τὸ γράψιμο.

— Ἀπὸ τὸ Βαλπαραΐζο. Θὰ εἶνε ἀπὸ τὸ γυιό της.

— Ἀπὸ τὸν Ἀνδρῖκο. Ἄχ! τί εὐτυχία!

— Τί νὰ κάμω; ἐσκέπτετο ὁ ἀγαθὸς ἱερεύς. Ἂν αὐτὸ τὸ γράμμα περιέχῃ πραγματικῶς χρήματα, πρέπει νά το ἀνοίξω. Ἀλλά, ν' ἀποσφραγίσω ἕνα γράμμα ποὺ δὲν μοῦ το στέλνουν ἐμένα . . . Μπᾶ! ὁ Θεὸς διαβάζει μέσα στὴν καρδιά μου, βλέπει τί με ὁδηγεῖ διὰ νὰ το ἀνοίξω.

Ἤνοιξε τὸ γράμμα καὶ εὗρε μίαν ἐπιταγὴν ἑκατὸν σαράντα φράγκων, ἕνα γραμματάκι τοῦ πλοιάρχου Ταγκὺ καὶ ἕνα γράμμα τοῦ Ἀνδρίκου.

«Κυρία,—ἔγραφε ὁ πλοίαρχος,—ἐθεώρησα καθῆκόν μου νά σας γράψω καὶ νά σας ἐκφράσω τὴν εὐαρέσκειάν μου διὰ τὴν λαμπρὰν διαγωγὴν τοῦ υἱοῦ σας. Εἶνε ἐξαίρετο παιδί, τὸ ὁποῖον θὰ γίνῃ ἄξιος υἱὸς τοῦ πατρός του καὶ θὰ ἀνδειχθῇ μίαν ἡμέραν γενναῖος καὶ ἔντιμος ναυτικὸς καθὼς ἐκεῖνος. Δύναται δὲ ἀπὸ τώρα νὰ βασίζεται ἐπὶ τῆς φιλίας τοῦ ἀφωσιωμένου σας

«Ταγκύ, πλοιάρχου.»

«Ἀγαπητή μου μητέρα,— ἔγραφεν ἀφ' ἑτέρου ὁ Ἀνδρῖκος,—γνωρίζεις ὅτι ὁ κ. Βιλλιὲρ μοῦ εἶχε δώσῃ ἑκατὸ φράγκα, ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὸ Ρίον Ἰανέϊρον. Μὲ αὐτὰ τὰ ἑκατὸ φράγκα, κατὰ συμβουλὴν τοῦ Νορζέκ, ἀγόρασα μία μικρὴ π α κ ο τ ί λ λ ι α. (*) Ὁ κ. Βιλλιὲρ ἀνέλαβε νά μού την πωλήσῃ στὸ Βαλπαραΐζο, κ' ἔτσι ἐκέρδησα ἑξηντα-δύο φράγκα. Μ' ἐκεῖνα ποὺ μου ἔδωσαν ὁ ἰατρὸς καὶ ὁ ὕπαρχος πού τους εἶχα κάμῃ διάφορα θελήματα, ἔγειναν ὅλα ἑκατὸν ὀγδόντα φράγκα.

«Ποτέ μου δὲν εἶχα τόσα χρήματα. Ἐφοβόμουν τόσο πολὺ μήν τα χάσω ὥστε δὲν μ' ἔπαιρνε ὕπνος.

«Τί λογαριάζεις νά τον κάνῃς αὐτὸν τὸν θησαυρόν; μ' ἐρώτησε μιὰ μέρα ὁ πλοίαρχος.

«Τοῦ εἶπα πῶς τον ἐφύλαγα γιὰ σένα καὶ πῶς ἤθελα νὰ μποροῦσα νά σού τον ἔδινα ἀμέσως.

«Τότε μοῦ τα πῆρεν ὁ πλοίαρχος τὰ χρήματα καὶ τα πῆγε σ' ἕναν τραπεζίτην, καὶ ὁ τραπεζίτης τοῦ ἔδωσεν ἕνα χαρτί, καὶ αὐτὸ σού το στέλλω. Διευθύνεται σὲ κάποιον κύριον Ρότσχιλδ. Φαίνεται πῶς αὐτὸς ὁ κύριος εἶνε πολὺ γνωστός, διότι ὁ πλοίαρχος μοῦ εἶπε πῶς μπορεῖς νὰ παρουσιάσῃς αὐτὸ τὸ χαρτί σ' ὁποιον θέλῃς τραπεζίτη τοῦ Τρεγκιὲ ἢ τοῦ Λαννιὸν κι' αὐτὸς θά σου δώσῃ στὴ στιγμὴ τοὺς παράδες.

«Πρέπει ν' ἀγοράσῃς μιὰ μ π έ ρ τ α γιὰ τὸν ἑαυτό σου, γιατὶ ἡ δική σου ἦταν παληὰ κ' ἐκρύωνες ἅμα ἔκαμνε ἄσχημο καιρό. Καὶ ὕστερα παπούτσια καὶ καλὸ κρασὶ διὰ νὰ δυναμώσῃς. Πολὺ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἔκαμνες καὶ τῆς Διονυσίας καὶ τῆς Ροζαλίας ἀπὸ ἕνα καινούργιο φόρεμα. Ἡ Ροζαλία εἶχε τόση μανίαν νὰ βάλῃ ἕνα φόρεμα πράσινο σὰν τῆς μικρῆς Μπινῆς. Καὶ ὕστερα ἤθελα ἐπίσης νὰ δώσῃς κάτι τι στὴ Μαρούσα, νὰ τὴν φιλήσῃς ἐκ μέρους μου. Ἐπὶ τέλους, ἐσὺ ξερεις καλλίτερα ἀπὸ μένα τί πρέπει νά τα κάμῃς τὰ χρήματα, καὶ θαγοράσῃς ὅ,τι θέλεις.

« Ἂν ἤξευρες πόσο ἐπιθυμῶ νὰ γίνω πλούσιος γιὰ νά σου στέλνω πολλοὺς παράδες. Ἔτσι θὰ εἶχες ἕνα ὡραῖο ἄσπρο σπίτι, ὅπως εἶνε τὰ σπίτια στὴ Χάβρη, καὶ ὕστερα καλὰ φαγητά. Ἐπὶ τέλους ὅλα τοῦ κόσμου τὰ καλὰ θὰ ἦταν γιὰ σένα καὶ γιὰ τὲς ἀδελφές μου. Καὶ ἡ Μαρούσα θὰ εἶχε κι' αὐτὴ τὸ μερτικό της. Χωρὶς νὰ λογαριάσω πῶς δὲν θὰ ξεχνοῦσα οὔτε τὸν Τζανῆ, οὔτε τὸν Φλατάκ, οὔτε τὸν μπάρπα - Ξυδάτο, οἱ ὁποῖοι ὅλοι μ' ἀγαποῦν.

«Τὸν ξεύρεις τὸν κ. Βιλλιέρ, γιὰ τὸν ὁποῖον ὅλο καί σου γράφω. Λοιπόν, αὐτός μου κάμνει μάθημα στὰ μαθηματικά. Καί τον εὐγνωμονῶ τόσο πολύ! Καμμιὰ φορὰ στενοχωριέται, γιατὶ ἐγὼ δὲν καταλαβαίνω πολὺ γρήγορα· τότε ἐγὼ κοκκινίζω καὶ δὲν ξέρω πιὰ τί λέγω. Αὐτὸς ὅμως σηκόνει τοὺς ὤμους του μὲ γέλια καὶ μοῦ τραβᾷ τ' αὐτί, σὰν νὰ μὲ χαϊδεύῃ, καί μου λέγει νὰ μὴ φοβᾶμαι. Λέγει ὅτι πρέπει νὰ ἐργασθῶ γιὰ νὰ γίνω μιὰ μέρα πλοίαρχος. Ἐμένα, αὐτὸ εἶνε τ' ὄνειρό μου, μὰ εἶνε τόσο ὡραῖο ὥστε δὲν τολμῶ νὰ τὸ ἐλπίσω.

« Ἅμα θά μου γράψῃς, πές μου τί κάνουν ὅλοι, ἡ Διονυσία, ἡ Ροζαλία, ἡ Μαρούσα, καὶ ὅλα μας τὰ ζῶα, καὶ ὁ ἐκκλησιάρχης, ὁ Ἱερώνυμος, ὁ ναύτης μας, ὁ μικρὸς Μαθουρῖνος, καὶ τέλος πάντων ὅλοι μας οἱ γείτονες.

« Θὰ βάλω τὰ δυνατά μου γιὰ νὰ κερδίσω κι' ἄλλα χρήματα καὶ νά σού τα στείλω. Γι' αὐτὸ μὴν κάνῃς οἰκονομίες σ' αὐτά που θὰ λάβῃς, ἀλλὰ ξόδεψέ τα γιὰ νὰ καλοπεράσῃς κ' ἐσὺ κ' οἱ ἀδελφές μου καὶ ἡ μικρὴ Μαρούσα.

« Σὲ φιλῶ, μητερούλα μου, καὶ παρακαλῶ τὸν πανάγαθον Θεὸν νὰ σᾶς φυλάγῃ ὅλες καλά, καὶ μένω ὁ πάντοτε εὐπειθὴς υἱός σου,

« Ἀνδρῖκος Μοράνδος.»

Μία φοβερὴ τ ζ ί φ ρ α συνώδευε τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Ἀνδρίκου.

—Εὖγε σου, καλὸ παιδί, ἐψιθύρισεν ὁ ἀγαθὸς ἐφημέριος.

Μὲ ὅλον τὸν λήθαργον εἰς τὸν ὁποῖον ἡ Μαριάννα ἦτο διαρκῶς βυθισμένη, ἡ μητρική της καρδία εἶχεν ἀκούσῃ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀνδρίκου. Μὲ πολὺν κόπον ἀνεσήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ ἔδειξε μὲ τὸ δάκτυλό της τὸ γράμμα.

—Ὁ Ἀνδρῖκος, ἐψιθύρισε, προσπαθοῦσα νὰ ξεδιαλύνῃ τὸ μπερδευμένο κουβάρι τῶν ἰδεῶν της.

— Εἶνε καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν καὶ στέλνει ἑκατὸν σαράντα φράγκα, εἶπεν ὁ ἐφημέριος. Ὁ πλοίαρχος σᾶς γράφει καὶ αὐτὸς, καὶ κάμνει τὰ μεγαλήτερα ἐγκώμια γιὰ τὸν υἱόν σας.

Ἡ χαρὰ ἐφώτισε τὸ ἀδυνατισμένο πρόσωπο τῆς πτωχῆς μητέρας.

— Τὸ καλό μου τὸ παιδί! εἶπεν.

Ἐχρειάσθη νά της φέρουν τὸ γράμμα ἐμπρὸς στὰ μάτια της, καὶ νά τῆς το ἀ-

(*) *Πακοτίλλια* λέγουν οἱ ναυτικοὶ τὸ μικρὸν ποσὸν τῶν ἐμπορευμάτων, τὸ ὁποῖον ἔχει δικαίωμα νὰ μεταφέρῃ μὲ τὸ πλοῖον ἕκαστος ἀπὸ τοὺς ἄνδρας τοῦ πληρώματος καὶ νὰ πωλῇ διὰ λογαριασμόν του.—*Σ. τ. Μεταφρ.*

κουμβήσουν μίαν στιγμὴν εἰς τὰ χείλη της. Κατόπιν τὸ βλέμμα της ἔσβυσε, καὶ τὸ κεφάλι της ἐξανάπεσε ἐπάνω στὸ προσκέφαλον. Μετὰ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας, δὲν ἔβλεπε τίποτε πλέον ἀπὸ τὰ συμβαίνοντα γύρω της.

—Ἄκουσέ με, εἶπεν ὁ ἐφημέριος πρὸς τὴν Μαρούσαν, ἕως ὅτου ἡ Μαριάννα καλλιτερεύσῃ διὰ νὰ ὑπογράψῃ τὴν ἐπιταγήν, θά της προκαταβάλω ἐγὼ ἕνα μέρος τῶν χρημάτων. Στεῖλε νὰ πάρῃς ἀπὸ τὸ σπίτι μου ἑβδομῆντα φράγκα, μ' αὐτὰ θὰ μπορέσῃς ν' ἀγοράσῃς τὰ ἀναγκαιότερα πράγματα.

Ἡ Μαρούσα ἔτρεξε στοὺς γείτονας. Ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ πτωχοὶ ἄνθρωποι ἐφάνησαν προθυμότατοι νά την βοηθήσουν. Ὁ ἕνας ἐπῆγε στὸ σπίτι τοῦ ἐφημερίου, ὁ ἄλλος ἔτρεξε στὸ φαρμακεῖον τοῦ Λεζαρδριέ· ὁ τρίτος ἀγόρασε μερικὰ καυσόξυλα ἀπὸ ἕνα ἐξοχικὸν κτῆμα τῶν περιχώρων. Ὁ καθένας τέλος ἔκαμεν ὅ,τι ἐπερνοῦσεν ἀπὸ τὸ χέρι του.

Εἴτε διότι ἡ ἀσθένεια τῆς Μαριάννας εἶχε φθάσῃ εἰς τὴν περίοδον τῆς ὑ φ έ σ ε ω ς καθὼς λέγουν οἱ ἰατροί, εἴτε διότι ἡσυχίνησις τὴν ὁποίαν ἔφεραν αἰσθήσεις ἀπὸ τὸν υἱόν της, ἐπροκάλεσε σωστικὴν κρίσιν τῆς ἀσθενείας της, ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἄρχισε νὰ καλλιτερεύῃ ἡ κατάστασίς της. Ἔπειτα ἀπ' ὀλίγον, ὁ ἰατρὸς τὸ εἶπε καθαρὰ ὅτι ἦσαν ἐκτὸς κινδύνου καὶ αὐτὴ καὶ ἡ Διονυσία. Ἐφρόντισεν ὅμως νὰ προσθέσῃ, ὅτι ἡ κατάστασις της εἶχεν ἀνάγκην ἀπὸ προσεκτικὴν περιποίησιν διὰ πολὺν καιρὸν ἀκόμη.

Ἡ μεγάλη διασκέδασις τῆς χήρας ἦτο τότε νὰ βάζῃ νά της διαβάζουν τὸ γράμμα τοῦ πλοιάρχου Ταγκύ. Ἐκαμάρονε τόσο πολὺ διὰ τὰ ἐγκώμια ποὺ ἔκαμνεν ὁ πλοίαρχος στὸ παιδί της!

— Δὲν σ' ἐξέχασε, οὔτε ἐσένα, ἔλεγε δεικνύουσα εἰς τὴν Μαρούσαν τὰ μέρη τῆς ἐπιστολῆς, ὅπου ὁ Ἀνδρῖκος ὡμιλοῦσε φιλικῶς διὰ τὴν μικρήν του συντρόφισσαν.

— Τί καλὸς ποὺ εἶνε ὁ Ἀνδρῖκος!

— Πῶς θά σε εὐχαριστήσῃ ὅταν μάθῃ πόσα ἔκαμες γιὰ μᾶς! Ἐσὺ ἤσουν ὁ καλὸς μας ἄγγελος, μικρή μου Μαρούσα.

— Ἄ! κυρία Μαριάννα, μὴ λέτε τέτοια λόγια.

— Θά τα λέγω, κόρη μου. Ὁ γιατρὸς καὶ ὁ ἐφημέριος μού το εἶπαν πῶς χωρὶς ἐσένα, ἡ Διονυσία κ' ἐγὼ δὲν θὰ ἐζούσαμε πιὰ στὸν κόσμο.

— Ὦ! ἀνέκραξεν ἡ Μαρούσα, μακάρι νὰ μποροῦσα νὰ κάμω παραπάνω. Δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ τὴν καλωσύνη πού ἐδείξατε στὴ φτωχὴ τὴ ζητιάνα. Ἂν ἠξεύρατε πόσο εἶμαι εὐτυχὴς κάθε φορὰ που ἔρχομαι στὸ σπίτι σας! Ὅλοι με δέχονται ἐδῶ σὰν νὰ ἤμουν κ' ἐγὼ παιδὶ τῆς ἰδιας οἰκογενείας, μοῦ λένε καλὰ λόγια! Ἐπὶ τέλους, δὲν ξεύρω πῶς νά σᾶς το ἐξηγήσω, κυρία Μαριάννα, μὰ βλέπετε, μοῦ φαίνεται πῶς ἀνοίγει ἡ καρδιά μου ἅμα ἔρχομαι ἐδῶ καί... καί ... τέλος πάντων σᾶς ἀγαπῶ ὅλους μ' ὅλη τὴν καρδιά μου καί σας χρεωστῶ μεγάλην χάριν διὰ τὴν φιλίαν σας.

Ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς χήρας, ἡ ὁποία τὴν ἔσφιξεν ἐπάνω στὴν καρδιά της μὲ στοργήν.

—Ἔ λοιπόν, κ' ἐγώ; εἶπεν ἡ Ροζαλία κ' ἔβαλε τὸ γελαστὸ προσωπάκι της κοντὰ στὸ πρόσωπο τῆς μητέρας της.

— Κ' ἐγώ; ἐψιθύρισεν ἡ Διονυσία, ἡ ὁποία εἶχε περάσῃ τὸ ἀδύνατο χέρι της ὁλόγυρα στὸν λαιμὸν τῆς Μαρούσας.

—Παιδιά μου, εἶπεν ἡ Μαριάννα, ἂς εὐχαριστήσωμε τὸν Θεὸν διὰ τὴν βοήθειαν πού μας ἔστειλε. Ἂς τὸν εὐχαριστήσωμε πρὸ πάντων διότι μου ἔδωσε παιδιὰ τόσον ἀφωσιωμένα, τόσο φιλόστοργα. Εἴθε ἡ ἀγαθότης του νά μας προστατεύῃ πάντοτε, νὰ προστατεύῃ πρὸ πάντων τὸν μικρόν μου Ἀνδρῖκον καὶ νά μάς τον ξαναφέρῃ ἐδῶ κοντά μας!

Ἡ Μαριάννα καὶ τὰ τρία κορίτσια ἐγονάτισαν καὶ ἔκαμαν μαζὶ μίαν θερμὴν προσευχήν.

[Ἕπεται συνέχεια] ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Alfred de Bréhat.]

ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΣ

Ἡ Ἕλλη ἦτον ἕνα μεγάλο κοριτσάκι ὀκτὼ ἐτῶν. Τὸ ἔλεγε μόνη της ὅτι ἦτο μεγάλη. Ἀλλὰ ποῖος νά την πιστέψῃ; Μὲ τὸ παραμικρὸν ἡ κυρία Ἕλλη, σὰν νὰ ἦτο κανένα μωρουδάκι, ἄρχιζε τὰ κλάμματα, καὶ ἔτρεχαν τὰ δάκρυά της, ὅπως ἔτρεχε τὸ νερὸ ἀπὸ τὸ ποτιστῆρι τοῦ ἐξοχικοῦ περιβολιοῦ των.

Μίαν ἡμέραν ὅμως κάτι συνέβη πολὺ ἀστεῖον. Ἡ Ἕλλη ἐξύπνησε πολὺ πρωὶ γεμάτη ἀπὸ χαρὰν καὶ ἔτρεξε στὸ κρεβατάκι τοῦ ἀδελφοῦ της.

— Ξύπνα, Ἀλέκο! Εἶνε τὰ γενέθλιά μου σήμερα.

Ἕνα ρουχαλητὸ ἠκούσθη μόνον ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως ἀπὸ μέρους τοῦ Ἀλέκου.

— Κάμε γρήγορα νὰ σηκωθῇς, Ἀλέκο, τοῦ ἐφώναξε πάλιν. Τὸ ξεύρεις πῶς εἴπαμε νὰ πᾶμε στὸ περιβόλι καὶ νὰ μαζέψωμε φράουλες πρὶν ἀπὸ τὸν καφφέ. Βάλε ἀμέσως τὰ ροῦχά σου, πρὶν μας προφθάσῃ ἡ γιαγιὰ καὶ μας κρατήσῃ μέσα.

Φαντάζεσθε πλέον πῶς ἐφόρεσαν τὰ ροῦχά των οἱ δύο συγωμῶται καὶ μὲ τί προφυλάξεις κατέβησαν ἀπὸ τὴν μεγάλην σκάλαν, τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ποὺ ἡ γιαγιὰ ἀνέβαινε τὴν σκάλαν τῆς ὑπηρεσίας, ἐρχομένη ἀπὸ τὸν κῆπον.

— Σούτ! σιγὰ σιγά, εἶπεν ὁ Ἀλέκος, ἐνῷ ἄνοιγε τὴν ἐξώπορταν. Φέρε τὴν ὀμβρέλλα τοῦ μπαμπᾶ γιὰ νὰ βάλωμε μέσα τὲς φράουλες...

Καὶ ἔτρεξαν ἔξω μὲ χοροπηδητὸ καὶ μὲ γέλια. Ἐμάζεψαν ἀρκετὲς φράουλες εἰς τὴν ἄκρη τοῦ περιβολιοῦ. Ἀλήθεια, ἐλησμόνησα νά σας εἴπω ὅτι ἦτον ἡ ἐποχὴ ποὺ βγαίνουν τὰ ὡραῖα αὐτὰ φροῦτα, καὶ ὅτι οἱ δύο μας πρωϊνοὶ ἐκδρομεῖς ἔμειναν μὲ τοὺς γονεῖς των εἰς τὴν Κηφισιάν.

Μαζὶ μὲ τὲς φράουλες ἔπιασαν καὶ ἕνα πεταχτὸ βατραχάκι, καὶ τὸ ἔβαλαν κι' αὐτὸ μέσα εἰς τὴν ὀμβρέλλαν, τὴν ὁποίαν ἄνοιξαν καὶ τὴν ἔστησαν ἀνάποδα, ἐννοεῖται.

Τὴν ἐσήκωσαν, ὁ Ἀλέκος ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, ἡ Ἕλλη ἀπὸ τὸ ἄλλο, καὶ ἐπῆραν τὸν δρόμον διὰ τὸ σπίτι. Ἀλλὰ ἦτο δύσκολον νὰ κρατήσουν εἰς τὴν ἰσορροπίαν τὸ φορτίον των, καὶ ἔξαφνα ὁ Ἀλέκος ἄφησε νά του φύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια του ἡ ὀμβρέλλα, κ' ἐσκορπίσθησαν οἱ φράουλες εἰς τὸ χῶμα κ' ἐπήδησε μέσα στὰ χόρτα τὸ βατραχάκι. Τότε ἡ Ἕλλη ἄρχισε νὰ χύνῃ δάκρυα τόσα μεγάλα!

Ὁ Ἀλέκος ἐστάθηκε μίαν στιγμὴν ἀπηλπισμένος. Εἶχε μουσκέψῃ τὰ πόδια του μέσα στὸ αὐλάκι, ἔλαμνε ἀρκετὴ ψύχρα ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, καὶ πρὸς ἐπίμετρον τῆς δυστυχίας του ἄρχισε νὰ βρέχῃ. Ὁ Ἀλέκος ἐσήκωσε τὸ κεφάλι του νὰ ἰδῇ τὸν οὐρανόν, ἀλλὰ κάτι χονδρὲς ψιχάλες τὸν ἐμπάτσισαν εἰς τὸ πρόσωπο.

—Μή, Ἕλλη, μὴν κλαῖς! ἐφώναξε. Ὅ,τι κάνεις σήμερα ποὺ εἶνε τὰ γενέθλιά σου θά το κάνῃς ὅλο τὸ χρόνο. Ἄφησε τὰ σύννεφα νὰ κλαῖνε σήμερα. Μὴν τους κάνῃς χαλάστρες!

Ἐννοεῖται, τὴν ἔπιασαν τὰ γέλια τὴν Ἕλλην μὲ τὸ εὐφυολόγημα τοῦ Ἀλέκου. Ἐσήκωσαν λοιπὸν τὴν ὀμβρέλλαν, ἐσκεπάσθησαν καλὰ ἀποκάτω κ' οἱ δυό των, κ' ἐξεκίνησαν σιγὰ-σιγὰ διὰ τὸ σπίτι. Ἔξαφνα, ἕνας κρότος ἠκούσθη ὀπίσω των, μία σπρωξιὰ τοὺς ἐκύλισε καὶ τοὺς δύο κάτω, καὶ κάτι ἐσχίσθη ὅπως σχίζει ὁ ἔμπορος τὸ καινούργιο πανὶ διὰ νὰ το δώσῃ εἰς τὸν ἀγοραστήν.

Ἐπέρασαν μερικὰ δευτερόλεπτα πρὶν παύσουν τὰ γέλια καὶ σηκωθοῦν. Τότε εἶδαν μίαν μεγάλην κατσίκαν ποὺ ἐπολεμοῦσε γενναιότατα μὲ τὰ λείψανα τῆς ὀμβρέλλας τοῦ πατέρα των. Ἡ Μουσάτη, ὅπως τὴν ἔλεγαν, δὲν ἦτο συνειθισμένη νὰ βλέπῃ τὲς ὀμβρέλλες νά τες κρατοῦν τόσο χαμηλά, καὶ δι' αὐτὸ ἦλθε ἀπὸ πίσω καὶ τὴν ἐκουτούλησε . . .

Ὑποθέτω ὅτι δὲν τους ἐπέπληξαν πολύ, διότι ὅλη ἡ ἱστορία ἦτο κωμικωτάτη.

—γενέθλια, ὀμβρέλλα, βατραχάκι, φράουλες, βροχή, δάκρυα καὶ κατσίκα! Οὔτε ἡ γιαγιὰ δὲν κατώρθωσε νὰ διατηρήσῃ τὴν σοβαρότητά της.

Θὰ τὸ πιστεύσετε; ἡ κατσίκα ἐθεράπευσε τὴν Ἕλλην ἀπὸ τὰ εὔκολα δάκρυα,

διότι ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὁσάκις ὁ Ἀλέκος τὴν ἔβλεπε νὰ ζαρώνῃ τὰ χείλη της, ἐφώναζε :

—Ἔρχεται ἡ Μουσάτη γιὰ τὴν ὀμπρέλλα !

Καὶ τὴν ἔπιαναν ἀμέσως τὰ γέλια τὴν Ἑλλην, μόλις τῆς ἐνθύμιζαν τὸ ἀστεῖον ἐπεισόδιον τῆς ἡμέρας τῶν γενεθλίων της.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΔΙΑΤΙ ΠΑΙΖΕΙ Η ΓΑΤΑ ΜΕ ΤΟ ΠΟΝΤΙΚΙ

«Καὶ θέλει ἐρώτημα ;—Διότι: εἶνε κακὴ καὶ της ἀρέσει νὰ βασανίζῃ τὸ θῦμά της πρὶν το σκοτώσῃ !»—ἔτσι βέβαια θ' ἀπαντήσουν πολλοὶ ἀπὸ τοὺς μικροὺς φίλους μου.

Ἀδικοῦν ὁμως πολὺ τὴν ψιφίναν των ἢ τὸν ψιφῖνον των, ἂν τους ὑποθέτουν τόσον . . . ἀπογάτους (κατὰ τὸ ἀπανθρώπους.—Δὲν ἐλησμόνησα, βλέπετε, τὴν ἕξιν ποῦ ἀπέκτησα νὰ κάμνω ἀλογοπαίγνια. Ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ ξανακάμω; διὰ σήμερον τοὐλάχιστον,—καὶ νὰ μὲ συγχωρῆτε. Κλείει ἡ παρένθεσις, νὰ ἔτσι...)

Ἡ γάτα δὲν εἶνε κακή, δὲν ἔχει ὠμὴν καρδίαν. Κυττάξατέ την ὅταν τύχῃ καὶ πιάσῃ κανένα σπουργιτάκι. Δὲν παίζει μαζί του, δὲν τὸ βασανίζει, ἀλλὰ τὸ σκοτόνει ἀμέσως. Ἂν ἡ γάτα ἐδοκίμαζε νὰ κάμῃ μαζί του κανένα παιγνιδάκι, τὸ πουλάκι, ἂν καὶ πληγωμένο, θὰ ἄνοιγε τὰ πτερά του καὶ θὰ ἔφευγεν. Ὁ ποντικὸς ὅμως δὲν εἰμπορεῖ νὰ πετάξῃ, (ἂν καί, ἂν του ἔλεγεν ἡ γάτα ὅτι τὸν ἀφίνει ἐλεύθερον, βεβαίως θὰ πετοῦσε ἀπὸ τὴν χαράν του ! Οὔφ ! πάλιν τὸ εἶπα . . . ἀλλὰ εἶνε ἐντὸς παρενθέσεως καὶ δὲν πιάνεται.)

Τί ἐλέγαμεν ; Ἄ ! ναί . - Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ ποντικὸς δὲν εἰμπορεῖ νὰ πετάξῃ καὶ νά της διαφύγῃ ἐναερίως, ἡ γάτα κάμνει μαζί του διάφορα κυνηγετικὰ γυμνάσια, ὅπως κάμνει ὁ κυνηγὸς ὅταν γυμνάζῃ τὸν σκύλον του Δι' αὐτὸ ἀφίνει τὸν ποντικὸν νὰ φεύγῃ καὶ ἔπειτα ὁρμᾷ καὶ τὸν ξαναπιάνει, τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ποῦ θαρρεῖτε ὅτι ἐκεῖνος ἔφυγε διὰ παντὸς καὶ ἐχώθη εἰς τὴν τρύπαν του. Ἂν δὲν συνειθίσῃ νὰ κάμνῃ ἀπὸ μικρὴ τέτοια γυμνάσια, θὰ γίνῃ κακὴ ποντικοπιάστρα ἡ γάτα σας.

Αὐτά, φίλοι μου, ὄχι μόνον τὰ ἐδιάβασα εἰς μίαν Μεγαλὴν Ζωολογίαν, ἀλλὰ καὶ διὰ νά τα ἐξακριβώσω ἂν εἶνε σωστά, ἔχασα μίαν ἡμέραν μελέτης περιμένων νὰ πιάσῃ ἡ Πίσσα κανένα ποντικάκι, ἕως ὅτου μ' ἔπιασεν ἐμένα ἀπὸ τὸ αὐτὶ ἡ Κυρὰ Μάρθα καὶ μὲ ἔκλεισεν εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἀπὸ τὸ ὁποῖον τώρα σᾶς γράφω.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΑΡΑΜΟΝΑΙ ΕΞΕΤΑΣΕΩΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΥΤΗΝ τὴν ὥραν μοῦ ἔρχεται μία γλυκεῖα καὶ μακρυνὴ ἀνάμνησις : Τὸ τραγουδάκι, τὸ ὁποῖον ἐψάλλαμεν ὅλα τὰ παιδάκια μαζί, ἀφοῦ ἐτελειώναμεν τὰς ἐξετάσεις μας :

Λοιπὸν ἐτελει-ώωω-
[σαμεν,
Χαρά, χαρά, χαρά!
Ἐξέτασιν ἐδ-ώωω-
[σαμεν
Χαρά, χαρά, χαράαα!

Ἦτο τὸ μόνον σχολικὸν ᾆσμα, τὸ ὁποῖον ἐλέγαμεν μὲ αἴσθημα ἀληθινόν. Ναί' ὅσον μικροὶ καὶ ἂν ἤμεθα, ἠσθανόμεθα βαθύτατα τὴν μεγάλην αὐτὴν χαράν, τὴν τριπλῆν καὶ ἑξαπλῆν. . . Ἐτελειώναμεν τὰς ἐξετάσεις μας καὶ ἐπρόκειτο νἀρχίσωμεν τὰς διακοπάς. Ἀπὸ τὴν ἄλλην ἡμέραν εὐθύς, δὲν θὰ ἐπηγαίναμεν πλέον εἰς τὸ σχολεῖον· θὰ ἐμέναμεν εἰς τὸ σπίτι, τὸ ὁποῖον —δὲν τὸ κρύπτω,—ἀγαπούσαμεν περισσότερον ἀπὸ τὸ σχολεῖον. Εἴχαμεν λοιπὸν εἰς τὸ χέρι ἕνα θρίαμβον,—τὸν θρίαμβον τῶν ὡραίων μας ἐξετάσεων, αἱ ὁποῖαι ἀπ' ἀρχῆς σχεδὸν μέχρι τέλους ἦσαν . . . τραγοῦδι,—εἴχαμεν ἀκόμη καὶ τὴν γλυκεῖαν ἄποψιν μιᾶς μακρᾶς ἀναπαύσεως, μιᾶς ἀπεριορίστου ἐλευθερίας, ἡ ὁποία θὰ ἤρχιζεν ἀπὸ αὔριον καὶ θὰ παρετείνετο δύο ὁλοκλήρους μῆνας ! Καὶ οἱ δύο αὐτοὶ μῆνες μᾶς ἐφαίνοντο εἰς τὴν ἀρχήν, ὅτι δὲν θὰ ἐτελείοναν ποτέ· μᾶς ἐφαίνοντο δύο μῆνες μακροὶ ὡς αἰῶνες—ἀλλ' αἰῶνες εὐτυχίας. Χαρὰ λοιπόν, χαρά, χαράαα ! . . Κ' αἱ παιδικαὶ φωναί μας, αἱ κουρασμέναι, ἀντηχοῦσαν μὲ ὅσην ἔντασιν εἶχαν ἀκόμη, καὶ τὰ χεράκια μας ἐκροτοῦσαν δυνατά, καὶ τὰ ματάκια μας ἔλαμπαν γελαστά.

Περνοῦσαν τὰ χρόνια, ἐμεγάλωνα . . . Κάθε χρόνον αἱ ἐξετάσεις μου ἐγίνοντο ὁλονὲν σοβαρώτεραι, δυσκολώτεραι. Μοῦ ἐστοίχιζαν πολὺν κόπον τώρα, πολλὰς ἀγρυπνίας... Ὁ θρίαμβος πότε ἦτο τέλειος, πότε δὲν ἦτο . . . Ἀλλ' ἡ χαρὰ ἔμενε πάντοτε ἡ ἰδία,—ἡ ἰδία παιδικὴ χαρὰ τοῦ Νηπιαγωγείου. Καὶ κάθε φορὰν ποῦ θὰ ἐτελείωνα τὰς ἐξετάσεις μου, ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴν ἐνθυμηθῶ καὶ νὰ μὴ συγοτραγουδήσω,-κάποτε μάλιστα καὶ δυνατά,-τοὺς στίχους τοῦ νηπιακοῦ ᾄσματος :

Λοιπὸν ἐτελει-ώωωσαμεν
Χαρά, χαρά, χαράαα !. .

Ἡ μουσικὴ των μ' ἔφερε διαμιᾶς ὀπίσω εἰς τὴν εὐδαίμονα ἐκείνην ἡλικίαν, καὶ μ' ἔκαμνε νὰ αἰσθάνωμαι τὴν χαράν μου μεγάλην, ἀμιγῆ καὶ ἀγνήν, ὅπως τὴν αἰσθανόμην καὶ ὅταν ἤμουν παιδί. Κ' ἕνα ἄλλο ἀκόμη μοῦ συνέβαινεν : Ἡ ἐλπὶς τῆς χαρᾶς αὐτῆς μοῦ ἦτο παροῦσα πολλὰς ἡμέρας πρὸ τῆς πραγματοποιήσεώς της. Καὶ αὐτὴ μ' ἐστήριζε πολὺ εἰς τὴν κοπιώδη μελέτην τῶν ἐξετάσεων. Ἅμα ἐσυλλογιζόμην, ὅτι θὰ ἤρχετο ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἠμποροῦσα νὰ εἰπῶ «Λοιπὸν ἐτελειώσαμεν », ὁ κόπος μοῦ ἐφαίνετο μαλακώτερος, γλυκύτερος. Μοῦ ἦτο πάντοτε ἰσχυρότατον τὸ γόητρον τῶν ἐρχομένων Διακοπῶν, καὶ ἤξευρα ὅτι διὰ νά τας ἀπολαύσω, ἔπρεπε πρῶτα νὰ μελετήσω καὶ νὰ δώσω καλὰς ἐξετάσεις. Καὶ ὁ πρόσθετος, ὁ περισσὸς κόπος τῶν ἡμερῶν ἐκείνων, μοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἐξηλείφετο, ἱκανοποιεῖτο τελείως, ἐδικαιολογεῖτο ἂν θέλετε, μὲ τὴν βεβαίαν ἐλπίδα τῆς μακρᾶς ἀναπαύσεως, τῆς πολυημέρου ἐλευθερίας.

Τὰ παιδιὰ εἶνε πάντοτε τὰ ἴδια. Τουλάχιστον ὅσον ὑπάρχουν σχολεῖα, διδάσκαλοι, βαθμοί, τιμωρίαι, ἀποβολαί, ἐξετάσεις καὶ διακοπαί, - θὰ εἶνε πάντοτε τὰ ἴδια. Καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι τὰ ἴδια ἀκριβῶς θὰ αἰσθάνεσθε καὶ σεῖς αὐτὰς τὰς ἡμέρας, αἱ ὁποῖαι εἶνε παραμοναὶ ἐξετάσεων, καὶ μελετᾶτε, ἑτοιμάζεσθε διὰ τὴν μεγάλην ἐμφάνισιν. Ἀλήθεια, ἡ ἄποψις τῶν Διακοπῶν δὲν σας στηρίζει πολὺ εἰς τὴν μελέτην; Καὶ ὡς ἕνα βάλσαμον διὰ τὸν κόπον, δὲν αἰσθάνεσθε ἐκ τῶν προτέρων, δὲν φαντάζεσθε καλλίτερα ὡς γλυκυτάτην ἐλπίδα τὴν χαρὰν τὴν ὁποίαν θὰ αἰσθανθῆτε μετ' ὀλίγον, ὅταν θὰ εὐρεθῆτε πρὸ τῆς πύλης τοῦ Παραδείσου τῶν Διακοπῶν, ἔχοντες ὡς εἰσιτήριον τὸν καλὸν βαθμόν σας; Τί εὐτυχία, τί χαρά ! Νὰ μελετήσετε τόσο ὅσον πρέπει, νὰ δώσετε καλὰς ἐξετάσεις, κ' ἔπειτα νὰ ἡσυχάσετε διὰ δύο - τρεῖς μῆνας, ἐλεύθεροι νὰ κλείσετε τὰ βιβλία τοῦ σχολείου, νὰ οἰξετε ἄλλα διασκεδαστικώτερα, νὰ ὑπάγετε ὅπου θέλετε, νὰ μείνετε ὅπου σᾶς ἀρέσει, νἀναπαυθῆτε καὶ νὰ διασκεδάσετε . . .

Μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν εἴχαμεν ἄδικον τὰ παιδάκια τοῦ Νηπιαγωγείου ! Δὲν εἶνε μικρὸν πρᾶγμα αὐταὶ αἱ διακοπαί... Φαντασθῆτε ἂν δὲν ἦσαν καθιερωμέναι ἀπὸ τὴν συνήθειαν καὶ ἀπὸ τὸν νόμον, ἂν τὰ σχολεῖα ἐξακολουθοῦσαν ὅλον τὸν χρόνον ἀδιάκοπα, - τί φοβερά, τί βασανισμένη θὰ ἦτο ἡ ζωὴ τοῦ μαθητοῦ ! .. Ἀξίζει λοιπὸν τὸν κόπον νὰ κάμωμεν ὅ,τι εἰμποροῦμεν διὰ νὰ ἱκανοποιήσωμεν ἐκείνους πού μας παρέχουν τὰς ὡραίας αὐτὰς διακοπάς, καὶ νὰ φανῶμεν ἄξιοι νά τας αἰσθανθῶμεν καὶ νά τας ἀπολαύσωμεν.

Εἰξεύρω τώρα, ὅτι ὑπάρχουν καὶ παιδιά, τὰ ὁποῖα μελετοῦν ἀπὸ καθαρὰν ἀγάπην πρὸς τὴν μελέτην, καὶ ὅτι ἑτοιμάζονται νὰ δώσουν καλὰς ἐξετάσεις διότι ἀντιλαμβάνονται τοῦτο ὡς καθῆκον, ἀνεξάρτητον ἀπὸ κάθε ἀνταμοιβήν, ἡ ὁποία τυχὸν τοὺς περιμένει. Ὁμολογῶ, ὅτι τὰ παιδιὰ αὐτὰ σκέπτονται καλλίτερα. Ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλλα, τὰ περισσότερα, ὅσα συλλογίζονται καὶ τὰς Διακοπάς, δέν μου φαίνονται διόλου ἀξιοκατάκριτα. Ἀνάπαυσις μετ' ἀνάπαυσιν, θὰ ἦτο ἀπαίτησις ὀκνηροῦ· ἀνάπαυσις μετὰ κόπον, εἶνε δικαία ἀπαίτησις τοῦ ἐκτελοῦντος τὸ καθῆκόν του.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Ὅλα εἶνε ἕτοιμα. Ἡ μεγάλη καὶ ἐπίσημος ὥρα ἔχει σημάνῃ. Τὸ πλήρωμα, μὲ τὴν ναυαρχίναν ἐπὶ κεφαλῆς, κάμνει μὲ σταυρωμένα χέρια τὴν προσευχήν του πρὸς τὸν Θεὸν νὰ εὐλογήσῃ τὸ ταξεῖδι τῆς « Ὡραίας Κικῆς». (Ἔτσι ἀπεφασίσθη νά το λέγουν τώρα τὸ καράβι των, διὰ νὰ μὴ μπερδεύουν τὸ ὄνομα τῆς ναυαρχίνας μὲ τὸ ὄνομα τῆς φρεγάτας, καὶ τὰ κάμουν θάλασσα εἰς τὸ ταξεῖδι.)

Ἀφοῦ λοιπὸν ἔκαμαν τὴν προσευχήν των, ἐπῆραν περισσότερο θάρρος. Ἀκριβῶς ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἄρχισε νὰ φυσᾷ γλυκὰ-γλυκὰ τὸ ἀεράκι καὶ νὰ κυματίζῃ τὴν ἄσπρη καὶ μαβιὰ σημαία, ποῦ ἦτο κρεμασμένη σ' ἕνα κοντάρι, σᾶ νὰ λέμε στὸ κατάρτι. Ἀέρας εὐνοϊκὸς πνέει ἀπὸ τὴν ἀνατολήν. Ἡ φρεγάτα « Ὡραία Κικὴ» σαλεύει ὑπερήφανα ἐπάνω στὸ νερὸ καὶ φαίνεται ἀνυπόμονη νὰ ξεκινήσῃ γιὰ τὸ ταξεῖδι. Δίδεται τὸ σύνθημα νὰ ἐπιβιβασθοῦν. Καὶ ὅλα γίνονται μὲ τάξιν· πρώτη ἐμβαίνει ἡ ναυαρχίνα καὶ κατόπιν ὁ κύριος Μπέμπης, ὁ ὁποῖος κάθεται ἐπάνω στὸ κουτί· ὁ κύριος Καραγκιόζης τοποθετεῖται εἰς τὸ πλευρόν του· ὁ κύριος Λουλοῦ ξαπλώνεται στὰ πόδια του καὶ ἀκουμπᾷ τὴν κεφάλα του ἐπάνω στὰ γόνατα τοῦ μικροῦ του φίλου· ὁ κύριος Γιαννάκης καὶ ὁ Παυλῆς, κάθεται ὁ καθένας εἰς τὸν πάγκον του, καὶ πιάνουν ἀπὸ ἕνα κουπί.

Ἡ ναυαρχίνα, μὲ τὸ σταχτὶ καπελλάκι της ποῦ εἶνε στολισμένο μ' ἕνα κόκκινο φτερὸ καὶ εἶνε βαλμένο λιγάκι στραβά, μὲ τὰ μαλλιά της ξέπλεχα, μὲ τὸ τηλεσκόπιον στὸ χέρι, στέκεται ἐμπρὸς-ἐμπρός. Ὁ Παυλῆς διατάσσεται νὰ σηκώσῃ τὴν ἄγκυραν.

« . . Νὰ σηκώσῃ τὴν ἄγκυραν. »

Τὸ σχοινὶ ποῦ κρατεῖ τὸ πλοῖον, λύνεται. Μιὰ σπρωξιά, καὶ τὸ πλοῖον ξεκινᾷ. Ἡ δεσποινὶς Κικὴ καὶ ὁ κύριος Μπέμπης χάνουν μιὰ στιγμὴ τὴν ἰσορροπίαν ἀπὸ τὸ κούνημα τοῦ πλοίου, ἀλλὰ δὲν εἶνε τίποτε. Τὸ πλοῖον γλυστρᾷ καὶ φεύγει ἐπάνω στὸ νερὸ πρὶν ἀκόμα οἱ κωπηλάται προφθάσουν νὰ τραβήξουν τὰ κουπιά.

— Τόσο τὸ καλλίτερο ! λέγει ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης, τὸ ρεῦμα μᾶς βοηθεῖ, ἂς τὸ ἀφίσωμε νά μας πάρῃ !

Ὁ Παυλῆς, ποῦ του ἀρέσει νὰ μὴ χάνῃ ἄδικα τὸν καιρό του, βγάζει μερικὰ καρύδια ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ ἀρχίζει νά τα τρώγῃ.

— Δῶσέ μου κ' ἐμένα, λέγει ὁ Μπέμπης, μὰ νὰ εἶνε καθαρισμένα !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Φεύγει ἡ ξηρά. Ἡ Μπέμπης κοντεύει νά τα χάσῃ ἀπὸ τὸν θαυμασμόν. Τὰ δένδρα γλυστροῦν, γλυστρᾷ κ' ἡ ἀκροποταμιά, καὶ τὰ σπίτια φεύγουν τρεχάλα. Τὸ πάρκο οὔτε φαίνεται πιά. Ἡ « Ὡραία Κικὴ» προχωρεῖ μὲ μεγαλοπρέπειαν ἀνάμεσα εἰς τὰς δύο ἀνθισμένας ὄχθας τοῦ ποταμοῦ. Τὰ λειβάδια ἁπλώνονται δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ στολισμένα μὲ ἄνθη. Ὁ Μπέμπης ἤθελε καὶ καλὰ νὰ σταματήσουν γιὰ νὰ κάμῃ μίαν ἀνθοδέσμην γιὰ τὴ θείτσα του.

— Ἀδύνατον ! λέγει ἡ ναυαρχίνα.

Καὶ ἀποτεινομένη πρὸς τὸν πλοίαρχον Γιαννάκην, ἐρωτᾷ :

— Καπετὰν - Γιαννάκη, πόσους κόμβους τὴν ὥραν λογαριάζεις πῶς κάμνουμε ;

— Παραπάνω ἀπὸ χίλιους. Μὲ τὸ δρόμο ποῦ πήραμε, γρήγορα θὰ φθάσωμε στὴν Ἀμερικήν. Ἐβγήκαμε κι' ὅλας ἔξω ἀπὸ τὴν Μεσόγειον.

Βλέπουν μακρυὰ κάτι σύννεφα ἀπὸ καπνὸν καὶ μέσα εἰς τὸν καπνὸν μερικὲς κόκκινες φλόγες. Ἀκούουν κάτι κτυπήματα, σὰν νὰ κτυποῦν σφυριὰ ἐπάνω εἰς τὰ σίδερα.

— Θὰ εἶνε ἴσως τὸ γύφτικο τοῦ κὺρ Ταμπούρᾳ, λέγει ὁ Παυλῆς.

Ἡ ναυαρχίνα σηκόνει τοὺς ὤμους της.

— Αὐτό, λέγει, εἶνε ἡ ὁμιχλώδης Ἀγγλία . . .

— Εἶνε ἡ ἄπιστος Ἀλβιών, ἡ χώρα τῶν ἐμπόρων, προσθέτει ὁ Γιαννάκης.

Ὁ Μπέμπης δὲν θέλει νὰ πάῃ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, γιατὶ ἐκεῖ εἶνε πάραπολλὲς ὰσκάλισσες, εἶνε γεμάτος ὁ κόσμος ἐκεῖ ἀπὸ μίς, ποῦ βάζουν τὰ μικρὰ τὰ ἀγοράκια νὰ λένε «γὲς» καὶ νὰ μελετοῦν, καὶ τὰ βάζουν νὰ τρῶνε τὴ φέτα τοῦ ψωμιοῦ μὲ μιὰ μονάχα κουταλιὰ γλυκὸ καὶ ὄχι μὲ δυὸ κουταλιές, ἅμα δὲν διαβάζουν καλά.

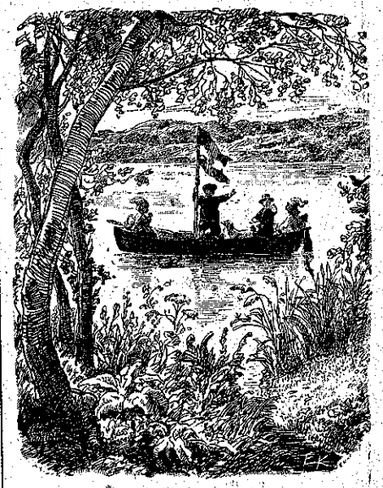

« Φεύγει ἡ ξηρά. »

Τὸν ἡσυχάζουν τὸν Μπέμπη. Δὲν θὰ προσεγγίσουν εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον ποῦ εἶνε πολὺ γνωστός. Ἡ « Ὡραία Κικὴ» εἶνε προωρισμένη γιὰ μεγαλήτερα καὶ ἐνδοξότερα ταξεῖδια !

(Ἕπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια.)

« Ποῖος νομίζετε πῶς ἦτο, κυρία Φάγγ ;

« Ἦτο ὁ Κάρολος, ὁ ὁποῖος δὲν ἠθέλησε νὰ κτυπήσῃ τὴν θύραν, διὰ νὰ μή μας τρομάξῃ. Ὡραῖα τὸ ἐκατάφερε!

« — Ἀπὸ ποῦ ξετρύπωσες ; τοῦ εἶπα ἀποροῦσα πού τον ἔβλεπα, ἀφοῦ δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἐπιστρέψῃ παρὰ κατὰ τὸν Μάρτιον.

«Τότε μοῦ ἐξήγησεν ὅτι εἶχεν ἐπιστρέψῃ ἀπὸ ἐκεῖ-πάνω μαζὶ μ' ἕναν ἀπὸ τοὺς ξυλοκόπους, ὁ ὁποῖος ἀρρώστησεν ἐξαφνικά, καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχε καμμίαν εἴδησιν τί ἐκάμναμεν ὅλοι μας, δὲν ἄφισε νὰ του ξεφύγῃ ἡ εὐκαιρία, καὶ ἦλθε νὰ μάθῃ ἂν ἤμεθα ζωντανοὶ ἢ ἀποθαμένοι.

« Ἡ μαμμά, ἡ ὁποία δὲν ἤξευρε τί ἐσήμαιναν ὅλα αὐτά, ἐπέστρεψε εἰς τὸ δωμάτιον τῆς γιαγιᾶς, καὶ ἐμείναμεν συνομιλοῦντες ὁ Κάρολος, ὁ δικαστὴς κ' ἐγώ, ἕως ὅτου ἐκτύπησαν μεσάνυκτα· ἔπειτα ὁ δικαστὴς ἐξαναπῆρε τὸν δρόμον διὰ τὸ σπίτι του, καὶ ὁ Κάρολος μᾶς ἔστειλε νὰ κοιμηθοῦμε, τὴν μαμμά κ' ἐμέ, λέγων ὅτι ἀνελάμβανε αὐτὸς ν' ἀγρυπνήσῃ κοντὰ στὴ γιαγιά. Θὰ ξαναφύγῃ αὔριον· ἐσεῖς, δὲν τον εἴδατε ἀκόμη, διότι ἐπῆγε στοῦ κυρίου Δάβενπορτ, διὰ νὰ διαλέξῃ κι' ἄλλα βιβλία νὰ περάσῃ μ' αὐτὰ τὸν ὑπόλοιπον χειμῶνα. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ ἐπωφεληθῇ τῆς εὐκαιρίας διὰ νὰ περάσῃ καὶ ἀπὸ τοῦ Γουίλ Κούρτις, καὶ νὰ ἰδῇ τὴν Βιργινίαν, τὴν ὁποίαν τόσον θαυμάζει.

« Ἐφαίνετο πολὺ εὐχαριστημένος ποῦ ξαναῆρθε στὸ σπίτι. Ἔκαμεν ἀμέσως τὴν γνωριμίαν τῆς μαμμᾶς, καὶ εἶνε κι' ὅλας σὰν παλαιοὶ φίλοι, διὰ τὸ ὁποῖον δὲν παρεξενεύομαι καθόλου· τοὺς εἶχα μιλήσῃ τόσες φορὲς στὸν ἕνα γιὰ τὸν ἄλλον !.. Καλέ, τί τρόπος ἐκφράσεως ! Ἀλλὰ μὲ καταλαβαίνετε, δὲν εἶν' ἔτσι ;

«Α ! ἐλησμόνησα. Σήμερον τὸ πρωΐ, ὁ Κάρολος μοῦ εἶπε :

« — Δὲν φαίνεσθε πολὺ εὐχαριστημένη ποῦ μὲ βλέπετε ἐδῶ, μὶς Αἰμιλία.

« — Ὄχι, τῷ ἀπήντησα, εἶμαι θυμωμένη μαζί σου, καὶ γνωρίζεις πολὺ καλὰ διὰ ποίαν αἰτίαν.

« Ἡ μαμμὰ μ' ἐκύτταξε ἐπιπληκτικά, καὶ ἐγὼ ἔσπευσα νά της ἐξηγήσω ὅτι ἡ φιλία μου πρὸς τὸν Κάρολον μ' ἔκαμνε νὰ του ὁμιλῶ ἔτσι.

« — Μὰ τί ἔκαμε λοιπόν ; μὲ ἠρώτησε ἡ μαμμά.

«—Δὲν τὸν βλέπετε ποῦ καπνίζει ; Δὲν ἐγνώριζα ἕως τώρα πῶς εἶχεν αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα.

«—Ὅλος ὁ κόσμος καπνίζει ! ἐφώναξεν ὁ Κάρολος καὶ ἐκορδώθηκε σὰν κοκορόκακος θυμωμένος.

«—Α ! ἀφοῦ φιλοδοξεῖς νὰ μοιάσῃς μ' ὅλον τὸν κόσμο, δέν μου πέφτει λόγος ἐμένα· ἀλλὰ πάντοτε ἐνόμιζα ἕως τώρα, ὅτι ἐπιθυμοῦσες νὰ γίνῃς κ α λ λ ί τ ε ρ ο ς παρὰ ὅλοι οἱ ἄλλοι !

«— Κάρολε, τῷ εἶπεν ἡ μαμμὰ μὲ συνδιαλλακτικὸν τόνον, ἡ Αἰμιλία εἶνε ἴσως λιγάκι ἐλευθέρα εἰς τὰς ἐκφράσεις της· Σοῦ ὁμιλεῖ ὅπως θὰ ὡμιλοῦσεν εἰς ἕνα ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς της· μὴ δυσαρεστηθῇς καθόλου γι' αὐτό, διότι ὅ,τι σοῦ εἶπε τὸ εἶπε μὲ καλὸν σκοπόν.

« — Τὸ γνωρίζω, κυρία, ἀπήντησεν ὁ Κάρολος· γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ πάντοτε δίδω μεγάλην προσοχὴν εἰς ὅ,τι μοῦ λέγει. »

8

Αἰμιλία

« Ὁ Κάρολος ἀνεχώρησεν, ὄχι ὅμως χωρὶς νά μου ὁμιλήσῃ.

—« Ἀληθινά, δὲν ἔκαμνα κανένα μεγάλο κακὸ ποῦ ἐκάπνιζα, μοῦ εἶπεν· ἀλλὰ σᾶς ὀφείλω τόσας ὑποχρεώσεις, ὥστε πρέπει νὰ ὑποχωρῶ εἰς ὅ,τι λέτε καὶ εἶνε λογικόν.

—«Λοιπόν, ἀπήντησα ἐγώ, μοῦ ὑπόσχεσαι ὅτι δὲν θὰ καπνίσῃς πιά ;

« — Μάλιστα, ἀφοῦ ἐσεῖς τὸ ἀπαιτεῖτε· ἀλλὰ ὅποιος ἄλλος καὶ ἂν ἦτο, θά του ἔλεγα καθαρὰ νὰ κυττάξῃ τὴ δουλειά του.

« Ἦτο κατακόκκινος, ὁ καϊμένος· πρέπει νὰ παραδεχθῶ ὅτι ἔκαμεν ἀληθῶς μεγάλην θυσίαν . . . »

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

ΠΡΩΤΑΠΡΙΔΙΑΤΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ

Αἰμιλία

« Ὦ ! κυρία Φάγγ, ἂν ἠξεύρατε τί μου συνέβη χθές ! Ἡ εὐτυχία μου ἦτο παραπολὺ μεγάλη ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ ἐπέστρεψεν ὁ παππούς, ἑπομένως δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ διαρκέσῃ ! . . .

« Θά σας τὰ διηγηθῶ ὅλα ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἕως τὸ τέλος· θὰ χρειασθῇ ὥρα πολλή, ἀλλὰ διαφορετικὰ δὲν εἰμπορεῖτε νὰ ἐννοήσετε τίποτε.

« Ἐπῆγα χθὲς στῆς Ξένης μὲ τὴν Εὐριδίκην. Ἡ καϊμένη ἡ μικρούλα δὲν ἦτο καλεσμένη, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε νά με ἀφίσῃ, καὶ τὴν ἐπῆρα μαζί μου διὰ νὰ μὴ χαλάσῃ τὸν κόσμο στὰ κλάμματα. Ἡ καλή μας μοῖρα, ἐμένα καὶ τῆς Ξένης, μ' ἐφώτισε καὶ τὴν ἐπῆρα· ὅσο συλλογίζομαι ὅτι χωρὶς αὐτήν... ἀλλὰ ἂς μὴν προτρέχωμεν ἀπὸ τὰ γεγονότα ! . . . Ἐπρόκειτο νὰ περάσωμεν ὅλην τὴν ἡμέραν μας στῆς Ξένης καὶ μάλιστα νὰ κοιμηθοῦμε ἐκεῖ, διότι ἐφοβεῖτο νὰ μείνῃ ὁλομόναχη μὲ τὴν θείαν της Ἐλίζαν, ἐπειδὴ ἡ κυρία Γκλίδδινς εἶχεν ἀναχωρήσῃ τὸ πρωΐ διὰ τὸ Πωωσὰκ μὲ τὰς δύο κόρας της, τὴν Νάνσην καὶ τὴν Σωσάνην, καὶ δὲν ἐσκόπευε νὰ ἐπιστρέψῃ παρὰ τὴν ἄλλην ἡμέραν.

« Ἡ Εὐριδίκη ἦτον ἐνθουσιασμένη ποῦ ἠμποροῦσε ἐλεύθερα νὰ σκαλίζῃ καὶ νὰ τρυπόνῃ παντοῦ εἰς τὸ μαγαζὶ τῆς κυρίας Γκλίδδινς· τὰ μπισκότα καὶ οἱ καραμέλες τὴν ἐξετρέλλαιναν, καὶ ἔπειτα ἦτο τόσον ἀστεῖον νά την βλέπῃ κανεὶς νὰ κάθεται δίπλα μου εἰς τὸν πάγκον καὶ νά με βοηθῇ εἰς τὴν πούλησιν !

« — Ἔσελα νάμουν πάντα παντρωμένη, ἑκατὸ φορὲς ἐφώναξε κ' ἐξαναφώναξε.

Ἡ Ξένη δὲν ἦτο τῆς ἰδίας γνώμης.

« — Πόσο τὸ ἀηδιάζω αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα ! μοῦ εἶπε. Θὰ ἔδινα κ' ἐγὼ δὲν ξέρω τί, διὰ νὰ μὴν ὑπῆρχεν αὐτὸ τὸ μαγαζί !

« Καϊμένη Ξένη ! Τοποθετεῖ τόσον ὑψηλὰ τὰ ἰδανικά της, ὥστε δὲν εἶνε εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν τύχην της !

« Ἡ θεία της ἐπῆγε νὰ πάρῃ τὸ τσάϊ εἰς τῆς κυρίας Χάκνετ, καὶ εἴχαμεν ἀρκετὴν ἐργασίαν νὰ ἐπιδιέλέπωμεν τὸ μαγαζὶ καὶ νὰ εἴμεθα εἰς τὸν τηλέγραφον, εἰς τὴν θέσιν τῆς Νάνσης. Ἡ Ξένη γνωρίζει πολὺ καλὰ τὸν χειρισμὸν τῆς τηλεγραφικῆς μηχανῆς· ἔχει μίαν φίλην, ἡ ὁποία εἶνε ὑπάλληλος εἰς τὸ τηλεγραφεῖον τοῦ Ρόζγουδ, καὶ ἐκουβεντιάσαμεν τηλεγραφικῶς μαζί της ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν. Ἡ Ξένη ἀγαπᾷ πολὺ αὐτὴν τὴν Γράτσιαν Μόρρις, τὴν ὁποίαν εἶδεν ὅλη κ' ὅλη μίαν μόνον φορὰν εἰς τὴν ζωήν της· τῆς γράφει τακτικώτατα καὶ διατείνεται ὅτι ἡ φίλη της εἶνε ὁ φοῖνιξ καὶ τὸ ἀγλάϊσμα τῶν νεαρῶν Ἀμερικανίδων. Αὐτὸ θὰ 'πῇ φαντασία μιὰ φορά ! Ἐγὼ τὴν εὑρίσκω ἀσχημην, ἂν κρίνω ἀπὸ τὴν φωτογραφίαν της, καὶ τὰ ἀποσπάσματα τῶν ἐπιστολῶν της ποὺ μου ἐδιάβασεν ἡ Ξένη μοῦ φαίνονται ἄνοστα καὶ γεμάτα ἀπὸ ἐπιτήδευσιν.

« Ἐφάγαμεν τὸ βράδυ, μὴν τὰ ρωτᾶτε ! Ἡ Ξένη, αἰωνίως ἀφηρημένη, δὲν ἤξευρε ποῦ βάζουν τὸ ἕνα πρᾶγμα καὶ ποῦ τὸ ἄλλο· ἀλλά, ἐπειδὴ δὲν ἤμεθα παρὰ αἱ τρεῖς μας, ἐγελούσαμε μὲ τὰ λάθη της ποῦ ἦσαν κωμικώτατα. Φανταστῆτε ὅτι ἄνοιξεν ἕνα κουτὶ σαρδέλλες διὰ γλύκισμα ἀντὶ ν' ἀνοίξῃ τὴν κομπόσταν ἀπὸ ροδάκινα, καὶ ὅτι ἔβαλε ζάχαρι στὸ μπιφτέκι μας ἀντὶ νὰ βάλῃ ἁλάτι· ἀπὸ αὐτὰ ἐννοεῖτε καὶ τὰ ἄλλα.

« Ἐπρόκειτο νὰ πέσωμεν νὰ κοιμηθοῦμε εἰς τὸ δωμάτιόν της, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται εἰς τὸ ἰσόγειον, δίπλα εἰς τὸ μαγαζί. Εἶνε ἕνα εὔμορφο δωματιάκι, καλὰ ἐπιπλωμένο, μὲ ἕνα τάπητα στὸ πάτωμα καὶ μὲ ἄπειρα εὔμορφα πραγματάκια ἐπάνω στὰ τραπέζια καὶ τὲς ἐταζέρες· ἀλλὰ ἡ ἀκαταστασία του

ἦτο φοβερή. Ἂν ἐτολμοῦσα, θά της ἔλεγα νά το τακτοποιήσω.

« Παρετήρησα κατὰ τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ ὅτι αὐτὴ δὲν ἔτρωγε σχεδὸν τίποτε, καὶ τῆς το εἶπα ἐρωτῶσα μὴ τυχὸν ἦτο ἄρρωστη, καθ' ὅσον μάλιστα μοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἀπό τινος καιροῦ εἶχεν ἀδυνατίσῃ.

[Ἕπεται συνέχεια] ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μαμμά : — Νά, *Τζιριτζάντζουλα*, ἕνα ἀχλάδι νὰ το μοιράσῃς μὲ τὸν Νῖκο· ξεύρεις ὅτι μία εὐχαρίστησις μοιραζομένη γίνεται διπλῆ.

Τζιριτζάντζουλα : — Ναί, μαμμά· ἀλλὰ ἕνα ἀχλάδι μοιραζόμενον, γίνεται μισό . . .

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Διαβόλου Ευτυχιοῦς

* * *

Ὁ πατήρ, θυμωμένος, πρὸς τὸν μικρὸν Τάκην: —Πῶς ἔκανες τέτοια μουντζούρα στὸ τετραδιό σου ;

Ὁ Τάκης : — Ἄκουσε, μπαμπᾶ Χέρες ὅτι στὸ σχολεῖο κάθουμαι κοντὰ σ' ἕναν Ἀράπη. Ἔ, λοιπόν αὐτὸς ἐσκούπισε τὴ μύτη του στὸ τετράδιό μου.

Ἐστάλη ὑπὸ του Ακμέα

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΣΕΩΣ»

Ο Γ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Σήμερον λήγει ἡ προθεσμία τοῦ Γ' Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος. Ἐπειδὴ ὅμως ὀλίγοι ἔλαβαν μέρος εἰς αὐτὸν τὸν Διαγωνισμόν, κ' ἐπειδὴ ἔχομεν ἀκόμη καιρὸν πολὺν ἕως νὰ προκηρυχθῇ ὁ τέταρτος — ὁ ὁποῖος θὰ συμπέσῃ μὲ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀνανεώσεως τῶν συνδρομῶν, κατὰ τὸ σύνηθες, — διὰ τοῦτο, ἡ προθεσμία τοῦ Γ' Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος

παρατείνεται μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου

δηλαδὴ ἐπὶ τέσσαρας ἀκόμη μῆνας. Οἱ ὅροι μένουν οἱ αὐτοί, ὅπως ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ 13ον φυλλάδιον (σελὶς 102) κ' ἐκεῖ παραπέμποντας ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ διαγωνισθοῦν, ἐνεργοῦντες πρὸς ἐγγραφὴν νέων συνδρομητῶν.

Ἐλπίζω, ὅτι θὰ διαγωνισθοῦν πολλοί, διότι καὶ ἡ ἐποχὴ εἶνε κατάλληλος. Μετ' ὀλίγον ἀρχίζουν αἱ διακοπαί, καὶ τὰ παιδιὰ θὰ θέλουν νὰ ἔχουν ἕν ἀνάγνωσμα τερπνόν, μίαν ὡραίαν ἐναχολήσιν διὰ τὰς μακρὰς ἡμέρας τῆς ἀναπαύσεως. Καὶ οἱ *ξεσπαθωταὶ* θὰ ἐπωφεληθοῦν τῆς ψυχολογικῆς στιγμῆς διὰ νά τοις προτείνουν τὴν «Διάπλασιν», μὲ μεγάλην πιθανότητα πλέον, ὅτι ἡ πρότασίς των θὰ γίνῃ δεκτὴ μετὰ χαρᾶς, πρὸς τὸ παρόν, καὶ ἀργότερα, — ὅπως πάντοτε συμβαίνει μετὰ τὴν λῆψιν τῶν πρώτων φυλλάδίων τοῦ περιοδικοῦ μας, — μετ' εὐγνωμοσύνης ἐκ μέρους τῶν νεοφωτίστων πρὸς τοὺς . . . ἀναδόχους των.

Τί νά σου εἴπω, *Ὀνειρον Θερινῆς Νυκτός!* Οὔτε μου εἶνε δυνατὸν νὰ ἐρωτήσω ἐγὼ ἕνα ἕκαστον ἂν ἔλαβε τετράδιόν σου, οὔτε νὰ λυπηθῇς ἔπρεπε διότι σου ὑπέμνησα εἰς πόσους ὀφείλεις τετράδιον, ἀλλὰ νὰ μ' εὐχαριστήσῃς μᾶλλον, διότι ὑπεβλήθην εἰς τὸν κόπον αὐτὸν πρὸς χάριν σου. Ἔπειτα, τί λέγει ὁ Κανονισμὸς διὰ τοὺς ἀνταποδίδοντας ἀπ' εὐθείας ; Τὸ λησμονεῖς ;

Ὑπάρχει, *Λησμονημένη*, μιὰ μικρούτσικη λεξούλα, ἕνα ἦ, τὸ ὁποῖον λέγεται σύνδεσμος διαζευκτικός.. Σοῦ συνιστῶ νὰ τον μεταχειρίζεσαι εἰς τὰς λύσεις σου. Ὁσάκις εὑρίσκεις δύο λύσεις, γράφε τας καὶ τὰς δύο, χωρίζουσα τὴν μίαν ἀπὸ τὴν ἄλλην μὲ τὸ εὐεργετικὸν αὐτὸ ἦ. Ἔτσι ἡ μαντικὴ δύναμις εἶνε περιτή.

« Σοῦ γράφω διὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω, διότι μοῦ ἔστειλες ἐκείνην τὴν εἰδοποίησιν διὰ τὰ τετράδια τῶν Μ. Μυστικῶν ποῦ ἐχρεωστοῦσα. Σὲ βεβαιῶ ὅτι τὰ εἶχα λησμονήσῃ καὶ σ' εὐχαριστῶ διότι μοῦ τὰ ἐνθυμήσες. » Αὐτά μου γράφει ἡ εἰλικρινὴς *Ροδόχρους Βιολέττα*. Ἂς τὰ βλέπουν μερικοί - μερικοί, ποῦ θυμώνουν ὅταν τοὺς ὑπενθυμίζω τὴν ὀφειλήν των.

Καὶ αὐτὸ τὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ *Ρόδου τῶν Σπετσῶν*, τὸ ὁποῖον εἰμπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ καὶ διὰ τοὺς μέλλοντας νὰ ξεσπαθώσουν: «Ἐγώ, Διαπλασίς μου, εἶμαι ξετρελλαμένη μαζί σου. Δὲν εἰμπορεῖς νὰ φαντασθῇς μὲ τί ἀνυπομονησίαν περιμένω αὐτὸ τὸ Σάββατον, διὰ νὰ λαμβάνω τὸ ποθητόν μου φυλλάδιόν σου, τὸ ὁποῖον ὡς τρελὴ ἀνοίγω νὰ ἰδῶ τί γράφει, καὶ νὰ διαβάσω τὴν «Αἰμιλίαν Χώβ» ἡ ὁποία μοῦ ἀρέσει πάρα πολύ, καὶ ὅσον προχωρεῖ τόσον περισσότερον μάρέσει. Ὢ, τόσον περισσότερον ἀγαπῶ τώρα τὸ *Σερπαντὲν* — διότι εἴμεθα πολὺ φίλαι, — ποῦ αὐτό μου πρωτοεῖπε νὰ γίνω συνδρομήτριά σου καὶ νὰ γίνω κ' ἐγὼ εὐτυχὴς ὅπως ἦλαι αἱ συνδρομήτριαι καὶ οἱ συνδρομηταί σου, διότι βεβαίως εὐτυχεῖς πρέπει νὰ λογιζώμεθα ! » — Χαιρετισμούς καὶ εἰς τὴν μαμμά σου, *Ρόδον τῶν Σπετσῶν*, ἡ ὁποία μὲ ἀγαπᾷ τόσον.

Πολὺ ὡραία μαγείρισσα ἡ φίλη μου *Ναυσικᾶ* [Ε] ! Φαντασθῆτε ὅτι τὲς προάλλες ἐμαγείρευεν ἐπὶ τέσσαρας ὥρας . . . νερόν, μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι βράζει κρέας. Πῶς συνέβη τώρα αὐτὸ τὸ λάθος, μὴν ἐρωτᾶτε... Εἶνε πολυλογία, ποῦ γίνεται χαριτωμένη μόνον ὅταν τὴν διηγῆται ἡ φίλη μου *Ναυσικᾶ*. Κρῖμα που δὲν εἰμπορεῖτε νὰ διαβάσετε καὶ σεῖς τὸ ὡραῖον της γράμμα !

Βλέπω, *Φιλόπατρις Ἰάς*, ὅτι εἶσαι πλουσία εἰς σχέδια καὶ εἰς ἰδέας. Ὅσον διὰ τὴν ἀναφορὰν τοῦ *Τυδέως*, εἶδες ὅτι τὴν ἀπέρριψα μετὰ πολλῶν ἐπαίνων, καὶ φυσικὰ δὲν θὰ ἐπανέλθω εἰς αὐτήν. Διὰ τὰ ἄλλα θὰ ἴδωμεν.

Φίλε *Κ. Φ.*, οἱ συνεργάται μου, — τοὺς ὁποίους πάντοτε ἐκλέγω μόνη μου, — ἀρκοῦν μὲ τὸ παραπάνω διὰ νὰ γεμίζουν τὸ φύλλον, καὶ σε βεβαιῶ ὅτι πάντοτε ἡ ὕλη μοῦ περισσεύει. Βλέπεις λοιπὸν ὅτι μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ δεχθῶ τὴν εὐγενῆ προσφοράν σου, διὰ τὴν ὁποίαν σ' εὐχαριστῶ.

Ὑπερήφανε Ἱππεῦ, ἐκεῖνος ὁ διαγωνισμὸς τῶν ψευδωνύμων ἔγινε μόνον μίαν φοράν, ἔτσι γιὰ γοῦστο. Δὲν ἔχει κανένα σκοπὸν νά τον ἐπαναλάβω. Ἀλήθεια, κάτι θά σου 'πῶ : Ἔλαβα ἕνα δελτάριον ἀπὸ μίαν μικρὰν « κόρην πενεστάτην » ἡ ὁποία μὲ παρακαλεῖ νά την συστήσω εἰς τοὺς «ταπλούτους». Θά το ἔκαμνα ἄ, δὲν ἀνεγνώριζα ξένην χεῖρα εἰς τὸ δελτάριον, καὶ ὡρισμένως τὴν ἰδικήν σου. Τί συμβαίνει ; Ἤθελες νὰ κάμῃς φάρσαν, ἢ πραγματικῶς σὲ παρεκάλεσε καμμία νά μου γράψῃς ;

Μὴν ἀμφιβάλλῃς, *Νηρηὶς τῶν Δασῶν*, ὅτι ἐκτιμῶ ὅλην τὴν ἀξίαν τοῦ ξεσπαθώματός σου, ἀφοῦ γίνεται μὲ τόσην δυσκολίαν. Φυσικά, διὰ νὰ κατανικᾷς τόσα προσκόμματα, ἕνεκα τοῦ μέρους ὅπου εὑρίσκεσαι, — εἰς Ἐργαστήριον, ἀπέχον μίαν ὥραν ἀπὸ τὸ πλησιέστερον χωρίον ! — ὁ ζῆλός σου πρέπει νὰ εἶνε πολὺ θερμός, καὶ φαντάζομαι τί θὰ ἔκαμνες μὲ τέτοιον ζῆλον, ἀγαπητή μου φίλη, ἂν ἑκατοικοῦσες εἰς μίαν πόλιν, κωμόπολιν ἢ κώμην !

Ἡ μελαγχολία σου εἶνε δικαιολογημένη, *Κουνοῦπι*, διότι τὸ δυστύχημά σου εἶνε πρόσφατον· ἀλλὰ θὰ ἦτο ἀδικαιολόγητος ἂν παρετείνετο ἐπ' ἄπειρον. Εἰς τὴν ζωὴν ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ φαιδρότητα· ἀδύνατον νὰ ζήσῃ, νὰ ἐργασθῇ, νὰ ἐκτελέσῃ τὰ χρέη του χωρὶς αὐτήν. Εἶνε δύναμις τόσον ἰσχυρά, ὥστε πολλοὶ λέγουν ὅτι αὐτὴ εἶνε καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς ! Φαντάσου λοιπὸν ἂν ἔχῃς τὸ δικαίωμα νὰ παρατείνῃς τὴν μελαγχολίαν σου. Καὶ νὰ ἰδῇς, ὅτι χωρὶς καμμίαν προσπάθειαν ἐκ μέρους σου, θά σου φύγῃ, καὶ . . . θάπορήσῃς καὶ σύ. Αἱ ἐντυπώσεις διαδέχονται ἡ μία τὴν ἄλλην· ἡ ζωή, ἡ φύσις, ἀνακτοῦν γρήγορα τὰ δικαιώματά των. Καὶ εἶσαι ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένη, — τὸ βλέπω ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς σου, — διὰ νὰ ἐννοῇς κάλλιστα τί σου λέγω ἐδῶ.

Τὸ *Αἴ-Λάϊφ τῶν Πατησίων*, — τί χαρά μου, ἂν θὰ γράφῃ τώρα συχνά ! — εἶδεν εἰς τὸν δρόμον τὴν *Ἐσμεράλδαν* κοτσοφόρον, καὶ δὲν ἐδυνκολεύθη καθόλου νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ, διότι, — μοῦ γράφει, — «ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχῃ τὸ παιδιάστικον καὶ ἀφελές της ὕφος.» Δὲν ἀμφιβάλλω δ' αὐτό, διότι ξεύρω ὅτι ἡ *Ἐσμεράλδα* δὲν κάμνει τὴν μεγάλην. Καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι μὲ τὴν ἰδίαν ἀφέλειαν θὰ σηκώσῃ κότσον μετ' ὀλίγον καὶ τὸ *Αἴ-Λάϊφ τῶν Πατησίων*.

Τὸ *Ἀταβύριον Ρόδου* [ΕΕ] μ' ἐρωτᾷ, μὲ μίαν ὡραιοτάτην του ἐπιστολήν, τί γίνονται τὰ γράμματα τῶν φίλων μου. Τὰ φυλάττω ἢ τὰ πετῶ ; — Τὰ φυλάττω. Ἡ ἀλληλογραφία κάθε ἑβδομάδος γίνεται ἕνα δέμα, ἐπιγράφεται, καὶ τοποθετεῖται εἰς ἰδιαίτερον ἐρμάριον. Ὅταν ἡ θέσις γεμίσῃ, — κόθε τρία ἢ τέσσαρα χρόνια, — πέρνω τὰ ἀρχαιότερα δέματα καὶ τὰ πετῶ . . . ἀλλ' ὄχι εἰς τὸ καλάθι, ὄχι εἰς τὰ σκουπίδια, ἁπλούστατα εἰς τὴν φωτιάν. Δὲν θέλω νὰ περιπέσῃ εἰς ξένα χέρια, εἰς ξένα μάτια, μία τρυφερὰ κ' ἐμπιστευτικὴ ἐπιστολὴ ἑνὸς φίλου μου. Πῶς ἤθελα νὰ ἠμποροῦσα νά τας διατηρῶ ὅλας ! Ἀλλὰ θὰ ἤθελα ἐγὼ σπίτι ἐπίτηδες διὰ νὰ φυλάττω ἐπιστολὰς 25χρόνων ! Ξεύρετε τί θὰ εἶχα ἔως τώρα ; 1300 δέματα· καὶ χωριστὰ αἱ ἀπαντήσεις εἰς τοὺς Διαγωνισμούς !

Ὡς ἐξῆς τελειόνει ἡ ἐπιστολὴ τοῦ *Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης* : «Ἡ *Ἀνεμώνη τῶν Πατησίων* ἐώρταζε χθὲς καὶ εἴχαμεν μαζευθῆ ὅλοι στὸ σπίτι της. Ἐπεράσαμεν πολὺ ὡραῖα. Ἰδίως μᾶς κατέθελξε τὸ τραγοῦδι τοῦ *Γλυκολάλου Ὄνου*. Ἄλλα δέν σου γράφω. » Μὰ ἤθελες καὶ ἄλλα, ὕστερ' ἀπὸ αὐτό ;

Δι' ὅσους δέν το εἶδαν τυχὸν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, ἡ ἔκαμαν ὅτι δέν το εἶδαν, ἢ τὸ ἐλησμόνησαν, ἐπαναλαμβάνω ὅτι οἱ **Ἀσπασμοὶ καὶ αἱ Πληροφορίαι κατηργήθησαν.** — Ὅποιος θέλει νὰ δημοσιεύσῃ Πληροφορίαν, πρέπει νά την πληρώσῃ, 5 λεπτὰ κατὰ λέξιν, διὰ νά την δημοσιεύσω εἰς τὰς «Μικρὰς Ἀγγελίας». Εἰς τὸ ἑξῆς, ἐκτὸς τῶν προτάσεων περὶ ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν, τίποτε δὲν θὰ δημοσιεύεται δωρεάν, οὔτε αἱ περὶ ἀλληλογραφίας προτάσεις, οὔτε αἱ περὶ ἀποδοχῆς τῶν προτάσεων τούτων πληροφορίαι. Διὰ ποίους λόγους, τὸ εἶπα εἰς τὸ προηγούμενον.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους : *Φρυκολίτον* (Α. Γ. ἔστειλα· τὸ τετράδιον βάζε το καλλίτερα ἐντὸς φακέλλου ἀνοικτοῦ· ἀλλὰ καὶ ὑπὸ ταινίαν εἰμπορεῖς νά το στέλλῃς, ἀρκεῖ νά το σκεπάζῃ ὅλον, διὰ νὰ μὴ λερόνεται· πάντα ὅμως ἀτσάκιστον) *Μικρὸ Πειραωτάκι* (Ι. Β. χαίρω διὰ τὴν ἀνανέωσιν τῆς γνωριμίας· χάρτην τῶν λύσεων ἔστειλα·) καὶ *Μέροπα* (ἄνευ ἀρχικῶν· αὐτὸ ἐξέλεξα.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ταλλάξουν : ὁ *Χειμωνιάτικος Ἥλιος* μὲ τὸν *Ἥλιον τῆς Νυκτός*, *Ἀκτὶνα Ἡλίου*, *Δίσκον τοῦ Ἡλίου* καὶ *Ψάνα Λούλαν*· — ἡ *Δρὺς τοῦ Παρνασσοῦ* μὲ τὴν *Κωπηλάτιδα Κύθνου*, *Κυαρόφθαλμον Κόρην*, *Χαρούμενην Καρδούλαν*, *Τρεμοσβῦνον Ἀστέρι* καὶ *Φροῦδον Ὄνειρον*· — ἡ *Ἀγωνίδα Ψυχὴ* μὲ τὴν *Ἰδανικὴν Γλυκύτητα*, *Ρομαντικὸν Κυνηγόν*, *Ἀποκτᾶσαν Ἐλπίδα* καὶ *Πρίγκιπα τῶν Ἀθηνῶν*· — ἡ *Παιδικὴ Χαρὰ* μὲ τὸν *Πύργον τοῦ Ἄιφελ*, *Ζουλέϊκαν* καὶ *Ζαππίδα*· — τὴ

Δάκρυ τῆς Δυστυχίας μὲ τὸ *Λευκὸν Κρίνον* καὶ *Βεατρίκην* — ἡ *Ἀρσακειὰς Λαρίσσης* μὲ τὸ *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* — ὁ *Κερδῷος Ἑρμῆς* μὲ τὴν *Ἀεροναυτοπούλαν* καὶ *Ἀφρικανικὸν Ἥλιον* — ὁ *Κλέαρχος* μὲ τὴν *Κάρμεν Σύλβα* καὶ *Ἐξόριστον Ἕλληνα* — ὁ *Αὐτόνομος* μὲ τὸ *Τρυποκάρυδο, Τρεμοσβῦνον Ἀστέρι* καὶ *Διαβολάκι τοῦ Πειραιῶς* — ὁ *Σπουδαῖος Ἄνθρωπος* μὲ τὴν *Πάλλουσαν Καρδίαν, Ὑπερήφανον Ἱππέα, Ἑσπερίαν Αὔραν, Ἔρρικα* καὶ *Ὄχθην τοῦ Σηκουάνα* — ἡ *Ξανθομαλλοῦσα* μὲ τὴν *Ὀνειροπόλον Ψυχήν, Ὄνειρον Θερινῆς Νυκτός, Λέοντα τῶν Ἰνδιῶν* καὶ *Ἀθῶαν Καρδίαν* — ἡ *Ροδία Κυνηγέτις* μὲ τὴν *Ἀκτὴν τῶν Σπετσῶν, Χιακὴν Πανσέληνον, Ἔνδοξον Μεσολόγγιον, Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον* καὶ *Μιθριδάτην* — ἡ *Πάλλουσα Καρδία* μὲ τὸν *Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου* καὶ *Ἀνφὰν Γκατέ* — ὁ *Λέων τῆς Χαιρωνείας* μὲ τὸ *Μολὼν Λαβὲ* καὶ *Ἄνθος τῆς Θεσσαλίας* — ἡ *Ἀθῶα Καρδία* μὲ τὴν *Ἑλληνοπούλαν, Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου, Μυστηριώδη Φύσιν, Ἔνδοξον Μεσολόγγιον* καὶ *Ἰδεῶδες Κουκλάκι* — τὸ *Σβυσμένο Ἀστέρι* μὲ τὴν *Ἰδανικὴν Γλυκύτητα, Κόρην τοῦ Μοριᾶ, Νηρηΐδα τῶν Δασῶν, Λευκανθεμίδα* καὶ *Πολύχρωμον Χρυσαλλίδα* — ὁ *Μικρὸς Μπὶκ* μὲ τὸ *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* — ὁ *Ὑπερήφανος Ἱππεὺς* μὲ τὸν *Ὑπερήφανον Στρατιώτην, Ἄριστον Ποδηλάτην, Δρόσον τῆς Ἐρήμου, Σημαίαν τῆς Ἁγίας Λαύρας* καὶ *Παιδικὴν Χαράν* — ὁ *Χιακὸς Ἄνεμος* μὲ τὴν *Ὀρεάδα τῆς Χίου* καὶ *Κομήτην τῆς Χίου* — ὁ *Κουτοπόνηρος* μὲ τὴν *Ζαππίδα, Μαγνητικὴν Βελόνην, Κουασιμόδον, Θερινὴν Βροχὴν* καὶ *Εὐτυχῆ Θνητήν* — ὁ *Τύλλος Ὀστύλλιος* μὲ τὸ *Ἔνδοξον Μεσολόγγιον, Ζαππίδα* καὶ *Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου* — τὸ *Σπήλαιον Δοξαπατρῆ* μὲ τὸν *Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου, Δάκρυ τῆς Δυστυχίας, Πρίγκιπα τῶν Ἀθηνῶν, Λησμονημένην* καὶ *Ὄνειρον Θερινῆς Νυκτός.*

Τῶν καθυστερούντων τετράδια δὲν δημοσιεύονται νέαι προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μικρῶν Μυστικῶν, ἂν δὲν ἀνταποδώσουν πρῶτα *διὰ τοῦ Γραφείου μας* τὰ ὀφειλόμενα.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της : *Ἄριστον Ποδηλάτην* (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές·) *Νοσταλγοῦσαν Ἀτθίδα* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά·) *Ἄλσος τῆς Κηφισσιᾶς* (εἶδες βέβαια διὰ ποῖον λόγον δὲν ἐδημοσίευσα τὰς πληροφορίας σου· τώρα πιὰ κατηργήθησαν γενικῶς καὶ ἡσυχάσαμεν·) *Πὶν-Χὸ* (ἐλπίζω ὅτι ἡ ἀδελφή σου, τὴν ὁποίαν ἀσπάζομαι, ἔγινεν ἐντελῶς καλά·) *Κόκκινον Κρίνον* ([E] εὖγε, ὡραία ἡ περιγραφὴ τῆς ἐκδρομῆς, καὶ καλλιγραφικωτάτη·) *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* ([E] ὡραία ἡ ἐπιστολή σου, ἀλλὰ μόνον ποῦ δὲν ἔχει τίποτε νἀποσπάσω : τ' ἀλογοπαίγνια περὶ ὀργάνων ἐξηντλήθησαν· διὰ τὸ ἀτυχὲς *Τριφύλλι* ἔγραψα ἐγώ· αἱ πληροφορίαι κατηργήθησαν·) *Παιδικὴν Χαρὰν* (ἡ λύσις ὀρθή, ἀλλὰ πῶς νὰ σου μετρηθῇ, ἀφοῦ ἐλησμόνησες νὰ τὴν γράψῃς εἰς τὴν θέσιν της ; νὰ εὕρω τὸ χαρτί σου καὶ νὰ την γράψω ἐγώ ; ὧρες θὰ ἔπρεπε νὰ ψάχνω, καὶ φαντάσου ἂν εὐκαιρῶ·) *Ζαχαρένιον Ἄνθρωπον* (λοιπόν, σοῦ εὔχομαι καλὴν ἐπιτυχίαν· ἐλπίζω ὅτι ὁ *Γιαμτσιμτσῆκος* θὰ σου στείλῃ τὰ στραγάλια ποῦ σου ὑπεσχέθη ἀπὸ τὴν Γερμανίαν·) *Τζιριτζάντζουλαν* (μὰ δὲν ἦλθεν ἀκόμη ἡ ὥρα· ὅταν θὰ δημοσιευθοῦν τ' Ἀποτελέσματα τοῦ Ξεσπαθώματος, θὰ ἰδῇς·) *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν* (ὅλοι εἶνε καλά, σ' ἐνθυμοῦνται καὶ σὲ χαιρετοῦν·) *Αἲ Λάϊφ τῆς Νεαπόλεως* (τί σύμπτωσις ! καὶ ἄλλος μοῦ ἔκαμε τὴν ἰδίαν πρότασιν, καί του ἀπήντησα ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃ· οἱ συνδρομηταὶ εἶνε ὀλίγοι διὰ νὰ συναχθῇ τόσω μεγάλον ποσὸν ἐκ μικρᾶς εἰσφορᾶς·) *Ὄλυμπον* (ἔστειλα·) *Ἰσθμὸν τοῦ Παναμᾶ. Σὶρ Λὰ Φαλουάζ, Ἐρημίτιδα* (ἔστειλα·) *Ναυαγὸν τῆς Κυνθίας* (χαίρω διὰ τὴν ἀπόφασίν σου, καὶ εἴθε νὰ διαπρέψῃς ὅσον ὁ ἀδελφός σου· χαιρετισμοὺς εἰς τὴν *Λευκόπεπλον Νύμφην*·) *Τύλλον Ὀστύλλιον* (ἐγέλασα μὲ τὸ ἀνέκδοτόν σου·) *Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου* (τὴν ἔλαβα τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην μὲ τὴν κάρταν· χαίρω ποῦ ἡ ἀσθένειά σου ἦτο παροδική· αἱ ἀπαντήσεις σου εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς ἐλήφθησαν· [E] διὰ τὴν ἄλλην ἐπιστολήν, ποῦ μου γράφεις διὰ τὴν ὀμβρέλλαν·) *Κλεῖδα τοῦ Πόντου* (ἔστειλα·) *Νοσταλγοῦσαν Ἀτθίδα* (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές·) *Ἀλκυονίδα* (ὁ κ. Παπαδόπουλος, ὁ ἰατρὸς προσεκλήθη εἰς τὴν Ἄνδρον διὰ μίαν ἐγχείρησιν κ' ἔφυγε πολὺ βιαστικός· ἄλλως θά του ἔλεγα νὰ ἔλθῃ νὰ σας ἐπισκεφθῇ·) *Μιχαὴλ Λοΐζον* (ἔλαβα·) *Μικρὸν Ἀθηναῖον* (ναί·) *Στέφανον Κυριακοῦ*, (εὖγε, διὰ τὴν πατριωτικὴν ἐπιστολήν· ὁ κ. Φαίδων ἐνθουσιάσθη· ὅσον διὰ τὴν πρότασίν σου, ἔγραψα ἰδιαιτέρως εἰς τὸν φίλον μας *Φ. Πουπουλίδην* καὶ θά σου πῇ·) *Κρηταϊκὸν Ἄνθος* (ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς εἶνε συνδρομητής· σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις· εἶσαι μόνος ἐκεῖ, ὥστε ἔχεις εὐρὺ πεδίον δράσεως· ἐμπρὸς λοιπόν !) *Ἰδεῶδες Κουκλάκι* (ἀμέσως τὰ ἔστειλα·) *Ἔνδοξον Μεσολόγγιον* (τὸ παρακάματε μὲ τ' Ἀλογοπαίγνια· ὁ Ἀνανίας κοντεύει νὰ τρελαθῇ μὲ τὰ τόσα ποῦ λαμβάνει . . . ἂς εἶνε ὅμως, ὅταν εἶνε ἔξυπνα, δὲν του κακοφαίνεται· τίποτε ἀκόμη διὰ τὸ σῆμα ὅταν εἶνε καιρός, θὰ σας πῶ χωρὶς νὰ μ' ἐρωτήσετε·) *Ἰωάννην Ἀθ Τσαούσην* (ἔστειλα ἐκ δευτέρου·) *Δ. Ζαφειρίδην* (ἔλαβα·) *Βεατρίκην* (εἶσαι εὐχαριστημένη μὲ τὴν παράτασιν τῆς προθεσμίας ; πῶς μαντεύω τὰς ἐπιθυμίας σας !) *Ταπεινὸ Γιασεμί* ([E] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· ὁ Ἀνανίας σ' εὐχαριστεῖ πολύ·) *Πράσινο Χαβιάρι* (καλὴν ἐπιτυχίαν λοιπόν, καὶ καλὰς διακοπάς·) *Θεοπρόβλητον Μυριήλ, Ζωντανὸν Ἄνθος* (ἔ, πῶς ἐπῆγαν αἱ ἐξετάσεις ;) *Μελιχρὰν Ἀκτῖνα* (διότι τὸ εἶπα πολλάκις: δέν τα δημοσιεύω ὅλα· σὺ ἐξακολούθει νά μου στέλλῃς, καὶ θὰ ἰδῇς κανένα ἐκεῖ που δέν το περιμένεις·) *Τζάμον Ἀνακατωμένον* (ναί·) *Φέρε-Δόσε* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 24 *Μαΐου* θἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 7 Ἰουλίου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

276. Λεξίγριφος.

Μέγας ἀγαλματοποιὸς
Μὲ σύνδεσμον κ' ἐπίρρημα ἡνώθη.
Καὶ Ἀθηναῖος στρατηγὸς
Ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς ἐφανερώθη.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δρυὸς τοῦ Κάμπου.

277. Συλλαβόγριφος.

Δύο ἀρνήσεις ἔκαμαν . . .
Κατάφασιν θὰ πῆτε ;
— Ὄχι ! — Ἀλλά ; . . . — Εἰς τὸ νερὸ
Μιὰ τρύπα . . . Θά το βρῆτε ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ † Ἀρχικαλαμπουρίστου.

278. Πυραμίς.

\+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν Τύραννον.
★ + ★ = Θεά
★ ★ + ★ ★ = Φυσικὸν φαινόμενον.
★ ★ ★ + ★ ★ ★ = Κράτος ἀσιατικόν.
★ ★ ★ ★ + ★ ★ ★ ★ = Ἀρχαῖος ποιητής.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κερατίου Κόλπου.

279. Μεταγραμματισμός.

Ἂν τὴν μέσην του ἀλλάξῃ
Βασιλεύς τις τῶν Θρακῶν,
Ποταμός τις θὰ προβάλῃ,
Ἐκ τῶν Εὐρωπαϊκῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωΐδος τοῦ Ζαλόγγου.

280 Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.

Μέρος ἄνθους — ἀντωνυμία = πρόθεσις +
Προφήτης — σύνδεσμος = κάτοικος χώρας

Ἄθροισμα ὑπολοίπων : Τιτάν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κράθυος.

281. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6	= Ἐπιστολογράφος.
2 3 5 6	= Χρόνος.
3 6 2	= Σύνδεσμος.
4 3 4 5	= Ἀρχαία βασίλισσα.
5 2	= Τροφή.
6 2 3	= Ἐπίρρημα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θησαυροῦ τῶν Κυθήρων.

282—286. Συμφωνόγριφος.

Διὰ *δύο* συμφώνων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, ὁσασδήποτε φορὰς ἐπαναλαμβανομένων, καὶ διὰ τῶν κάτωθι φωνηέντων, τῶν ὁποίων ἡ τάξις *δὲν θὰ μεταβληθῇ*, νὰ σχηματισθοῦν πέντε λέξεις :

αο - αο - αυο - ιεο - αυο

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μυστηριώδους Φύσεως.

287. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον ποιητήν :

1, Ἀρχαῖος συγγραφεύς. 2, Στρατηγὸς Ἀθηναῖος. 3, Νῆσος. 4, Ἀρχαία Βασίλισσα. 5, Ὁμοίως. 6, Ἥρως.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βιολέττας τοῦ Χελμοῦ.

288. Φωνηεντόλιπον.

λλνν - πδς - πργνν - δξς - σ - μμνσθ.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Κερκυραϊκὸ Ρυδάκινο.

289. Γρῖφος.

αρθ
o
o o
o π ι o τόση ρίν.
o o
o

Ἐστάλη ὑπὸ Δημ. Β. Βαλσαμίδου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρόνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια πασῶν τῶν χωρῶν ἀπὸ σήμερον μέχρι τοῦ προσεχοῦς Ἀπριλίου 1904. Ἀπάντησις ἀσφαλής. — Φώτιος Ἐμ. Πουπουλίδης Rodosto (Turquie). (Γ—19)

Τυπόνεται ὁλονὲν καὶ θὰ ἐκδοθῇ λίαν προσεχῶς :

ἡ ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΕΙΡΑ

τῶν ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ,

ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (*Φαίδωνος*)

Κομψότατος τόμος, ἀπαράλλακτος μὲ τὸν πρῶτον, περιέχων νέα ὡραιότατα διηγήματα.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡ. 3

Παραγγελίαι, συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου, δεκταὶ ἀπὸ τοῦδε εἰς τὸ Γραφεῖόν μας.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1903.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 10ος — **Ἐν Ἀθήναις, 7 Ἰουνίου 1903** — **Ἔτος 25ον—Ἀριθ. 23**

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'.

Εἰς τὸν Ἅγιον Φραγκῖσκον. — Ὁ πυρετὸς τοῦ χρυσοῦ. — Λιποταξίαι ναυτῶν. — Οἱ χρυσοθῆραι καὶ τὰ χρυσωρυχεῖα

Ἂς ἐπιστρέψωμεν τώρα εἰς τὸν φίλον μας Ἀνδρῖκον, τοῦ ὁποίου τὸ πλοῖον εὑρίσκεται ἤδη ἀπέναντι τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου. Αὐτὴ ἡ πόλις, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ἔνδοξον ἡ ἀνακάλυψις τῶν χρυσωρυχείων, ἦτο ἄλλοτε χωρίον ἀσήμαντον. Ἐξηρτᾶτο ἀπὸ τὴν Νέαν Καλιφορνίαν, τὴν ὁποίαν ἀνεκάλυψε κατὰ τὸ 1542 ὁ Ἱσπανὸς Καβρίλιο, καὶ ἐξηρεύνησε μετὰ τριανταὲξ ἔτη ὁ διάσημος Ἄγγλος θαλασσοπόρος Δράκ. Ἡ Ἱσπανία τὴν κατέλαβε κατὰ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα. Ἀφοῦ διετέλεσε πολὺν καιρὸν ἐπαρχία τοῦ Μεξικοῦ, ἡ Καλιφορνία κατεκτήθη ὑπὸ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ περιελήφθη εἰς τὴν ὁμοσπονδίαν των. Ὁ πληθυσμός της, ἐνῷ ἦτο τότε 160,000 ψυχαὶ τὸ πολύ, σήμερον ὑπερβαίνει τὰς 500,000.

Τὸ Μοντέρεθ, ἡ ἄλλοτε πρωτεύουσα τῆς Καλιφορνίας, ἠναγκάσθη νὰ παραχωρήσῃ τὸν τίτλον της εἰς τὸν Ἅγιον Φραγκῖσκον.

Ἡ πόλις λοιπὸν αὐτή, κειμένη εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ ποταμοῦ, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται ἐπίσης Ἅγιος Φραγκῖσκος, δὲν εἶχε κατὰ τὸ 1847 παρὰ 4 ἕως 5 χιλιάδας κατοίκους. Σήμερον ὁ πληθυσμὸς ἀνέρχεται εἰς 200,000 ἀνθρώπους, ἀνήκοντας εἰς ὅλα τὰ ἔθνη τῆς γῆς.

Ὁ λιμὴν τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς ὡραιοτέρους λιμένας τοῦ κόσμου, καὶ ἔχει μῆκος εἰκοσιπέντε λευγῶν, ἀποτελεῖται δὲ ἀπὸ πολλοὺς μικροτέρους λιμένας καὶ ὁρμίσκους, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶνε οἱ λιμένες τῆς Ἁγίας Κλάρας καὶ τοῦ Ἁγίου Παύλου. Περιέχει ἐπίσης πολλὰς νήσους, ὡς τὴν νῆσον τῶν Ἀγγέλων καὶ τὴν Μολάττην.

Ἡ πόλις κεῖται εἰς τὸ νότιον μέρος τῆς εἰσόδου τοῦ μεγάλου λιμένος. Τὴν βλέπετε πρὸς τὰ δεξιὰ καθὼς περνᾶτε τὸ στενὸν ἢ τὸν πορθμίσκον, ὁ ὁποῖος εἶνε γνωστὸς μὲ τὸ ὄνομα Χρυσῆ Θύρα.

Τὴν στιγμὴν ποῦ ἔφθασαν οἱ ταξειδιῶταί μας εἰς τὸν Ἅγιον Φραγκῖσκον, ὁ τόποςἐκεῖνος ἦτο ἀνάστατος ἀπὸ τὸν πυρετὸν τοῦ χρυσοῦ. Εἶχαν πρὸ ὀλίγου ἀνακαλυφθῇ τὰ χρυσοφόρα μεταλλεῖα, καὶ οἱ ἐργάται καθὼς καὶ οἱ τυχοδιῶκται ἔτρεχαν ἐκεῖ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Ἔβλεπαν ὅλοι ὄνειρα, καὶ ἐφαντάζοντο ὅτι θὰ ἐπλούτιζαν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν χωρὶς νὰ κοπιάσουν, χωρὶς νὰ ἐργασθοῦν. Ἐγίνετο πολὺς λόγος διὰ τοὺς ἀνθρώπους ποῦ ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὰ μεταλλεῖα μὲ σάκκους γεμάτους ἀπὸ χρυσόκονιν καὶ π ε π ί τ α ς (κομμάτια χρυσοῦ)· ἀλλὰ ἐλησμονοῦσαν τοὺς δυστυχεῖς, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχαν εὕρῃ ἐκεῖ κάτω παρὰ τὴν ἀθλιότητα, τὸν πυρετὸν καὶ πολλάκις τὸν θάνατον. Καὶ ὅμως αὐτοὶ ἦσαν οἱ περισσότεροι.

Πολλὰ πλοῖα, ἀραγμένα εἰς τὸν λιμένα, δὲν ἠμποροῦσαν ν' ἀποπλεύσουν, διότι δὲν εἶχαν πληρώματα· οἱ ναῦται εἶχαν δραπετεύσῃ διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τὰ χρυσωρυχεῖα. Δι' αὐτό, ὁ πλοίαρχος Ταγκὺ ἐνόμισε φρόνιμον νὰ βγάλῃ τὸ ἑξῆς λογίδριον εἰς τοὺς ἀνθρώπους του :

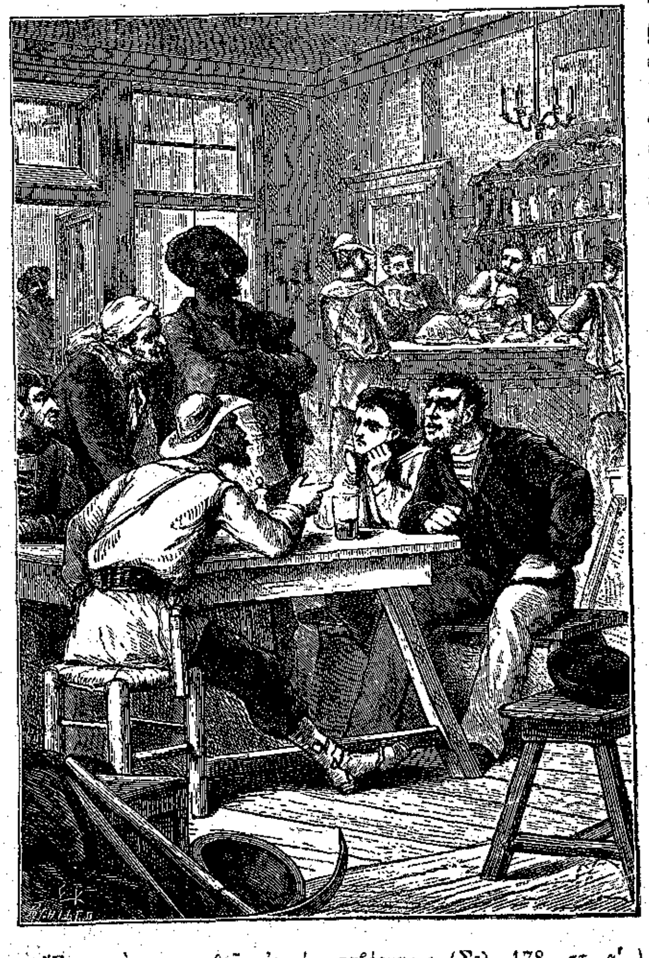

«Ἔτυχε νὰ συναντηθοῦν εἰς μίαν ταβέρναν.» (Σελ. 178. στ. α'.)

«Παιδιά μου, ἄν, ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὸ Ρίον-Ἰανέϊρον ἢ εἰς τὸν Παναμᾶν, σᾶς ἔλεγα ὅτι εὑρῆκα ναύτας μὲ τὸν μισὸν μισθὸν καὶ ὅτι ἐσκόπευα νὰ βγάλω σᾶς ἔξω καὶ νὰ πάρω ἐκείνους εἰς τὴν θέσιν σας, θά με κατηγορούσατε ὡς ἄνθρωπον κακόπιστον, καὶ δικαίως θά μου ἐλέγατε ὅτι δὲν εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ ἀθετήσω τὰς ὑποχρεώσεις τῆς συμφωνίας ποῦ ἐκάμαμεν εἰς τὴν Χάβρην. Λοιπόν, ἂν κανεὶς ἀπὸ σᾶς μὲ ἀφίσῃ διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ μεταλλεῖα, θὰ παραβῇ τὸν λόγον του καὶ θὰ γίνῃ ἄξιος τῆς περιφρονήσεως τῶν συντρόφων του. Γνωρίζω ὅτι εἶσθε ὅλοι λαμπρὰ παλληκάρια, πραγματικοὶ θαλασσινοί, καὶ ἔχω ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν λόγον σας. Κ' ἐδῶ, ὅπως παντοῦ, θά σας ἀφίνω νὰ βγαίνετε ἔξω, ἔχω δὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ τιμή σας θά σας ἐμποδίσῃ νὰ λιποτακτήσετε ἀπὸ τὸ πλοῖον σας.»